

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

Clàssica i dansa La Vanguardia - Catalán - 11/06/2017	5
per Josep Palomero i José Miguel Segura Mediterráneo - 11/06/2017	6
A la flor de la vida La Vanguardia Culturas - Catalán - 10/06/2017	7
Juan Diego Flórez dejará Rossini para Pesaro y Viena Diario de Noticias - 11/06/2017	8
El tenor Juan Diego Florez 'dejará' a Rossini para Pesaro y Viena La Gaceta Regional de Salamanca - 11/06/2017	9
La imaginació sense límits del festival Bachcelona Ara - 12/06/2017	10
Música La Vanguardia - Catalán - 11/06/2017	11
Rock i poesia La Vanguardia - Catalán - 12/06/2017	12
Buscant la bellesa El Periódico de Catalunya - Catalán - 10/06/2017	13
agenda Diario de Ávila - 11/06/2017	14
El Procés: 12 claves para 112 días Diari de Tarragona - 11/06/2017	15
QUI FINANÇA LES IDEES POLÍTiques? L'Econòmic - 11/06/2017	17
¡Arrien las banderas! El Periódico de Aragón - 11/06/2017	18
LES LLIÇONS DEL POPULAR Regió 7 - 11/06/2017	19
Pas de l'equador La Vanguardia Vivir - Catalán - 11/06/2017	20
Paisatges, espais i escenaris literaris a les comarques de Barcelona Ara - 11/06/2017	22
El banc de catalans que no va voler ser català Ara - 11/06/2017	23
111 dies per mesurar forces Ara - 11/06/2017	24
Puigdemont oferirà al Congrés debate l' 1-O	25

QUEDA DICHO	28
El Periódico de Catalunya Más Periódico - 11/06/2017	
Acaben tots els informes dels acusats en el cas Palau de la Música	30
Regió 7 - 10/06/2017	
Acaben els informes de tots els acusats del cas Palau	31
Diari de Girona - 10/06/2017	
Acaben els informes finals dels acusats del 'cas Palau'	32
Diari de Tarragona - 10/06/2017	
D e l'em perad or	33
La Vanguardia - Catalán - 10/06/2017	
Notes sobre el Procés (14)	34
Ara - 10/06/2017	
Historia de un desafío en cinco actos	35
El País - 10/06/2017	
En la recta final del Juicio del Palau hoy declaraban las defensas de los empresarios acusados de emitir facturas falsas y los ex asesores fiscales de la institución que pedían la absolución de sus	38
RNE-4 - EDICIO VESPRE - 09/06/2017	
En el juicio por el caso Palau las defensas de los empresarios acusados de emitir facturas falsas y los exasesores fiscales de la entidad piden la absolución de sus representados.	39
RNE-1 - EDICIO MIGDIA - 09/06/2017	
El abogado de Ferrovial expuso ayer su informe en el "caso Palau", en el que negó que las donaciones de la empresa fueran destinadas a la financiación irregular de CDC confesada por Millet y Montull.	40
Cadena Ser - HOY POR HOY CATALUNYA - 09/06/2017	
El abogado de Ferrovial Cristóbal Martell presentó ayer su informe final en el "caso Palau", en el que cuestiona las confesiones de Millet y Montull y señaló que no incriminan a la empresa.	41
Catalunya Radio - EL MATI DE CATALUNYA RADIO (INFORMATIVO) - 09/06/2017	
El abogado de los exdirectivos de Ferrovial juzgados por el caso Palau rechazan la acusación de tráfico de influencias que pesa sobre sus clientes.	42
RNE-1 - LAS MAÑANAS BARCELONA - 09/06/2017	
La defensa de los exdirectivos de Ferrovial juzgados por el caso Palau defienden la legalidad de los convenios de la constructora con el Palau de la Música y niegan que sirvieran para desviar dinero	43
Onda Cero - MAS DE UNO CATALUNYA - 09/06/2017	
La defensa del Ferrovial ha presentado hoy sus conclusiones en el juicio por el caso Palau y no niega que Felix Millet pudiera haber financiado a CDC a espaldas de la constructora.	44
8TV - 8 AL DIA - 08/06/2017	
En el juicio del caso Palau, las defensas de Ferrovial han negado haber hecho ningún pago a CDC.	45
TV3 - ELS MATINS (INFORMATIVO) - 09/06/2017	
Ya no hay presos	46
Diari de Terrassa - 09/06/2017	
Ferrovial es desmarca dels pagaments a CDC	47

El abogado de Ferrovial asegura que las adjudicaciones de obra pública que consiguió la constructora fueron legales y que CDC pedía dinero al Palau de la Música sin que Ferrovial estuviera al 48
RNE-4 - EDICIO VESPRE - 08/06/2017

11 Junio, 2017

Clàssica i dansa

MARICEL CHAVARRÍA

MISCHA MAISKY HOMENATJA PAU CASALS. És una sort per a Barcelona que l'Ajuntament hagi instituït el Dia Pau Casals per celebrar el moment en què va rebre la medalla d'or de la ciutat. La fundació que porta el nom del músic ofereix, amb el suport del Palau de la Música, el concert central d'aquesta onomàstica, que aquesta vegada recaurà en Mischa Maisky, el cellista israelià que al seu dia va tenir el privilegi de fer una audició per al mestre català a Tel Aviv.

14/VI PALAU DE LA MÚSICA. 20 HORES

DANSA I ÈPICA AL SÓNAR. Aimar Pérez Galí barreja dansa, música electrònica i tecnologia escènica en una nova peça que s'estrena en el context del Sónar i que titula *è p i c a*. Què és èpic en la societat? La filosofia, el futbol, la guerra... En tot això es fixa el ballari en aquesta creació en què s'acompanyen de Mar Medina, Miquel Fi-

ol i Almudena Pardo. La part musical l'assumeix la compositora i productora de LCC Uge Pañeda aka Okkre, una de les artistes del Sónar.

DEL 15 AL 17/ VI MERCAT DE LES FLORS. 22 H (DISS. 20 H)

KAZUSHI ONO COMPLEIX AMB LA MÚSICA CATALANA. L'OBC oferirà un concert al Palau de la Música centrat en autors catalans que inclou dues estrenes: el *Concerto di Maggio* de Jordi Cervelló i *Torrijos*, d'Enric Granados. El seu titular, Kazushi Ono, dirigirà a més *Catalonia*, d'Albéniz, i *Desintegració morfològica de la 'Partita' de Bach*, de Xavier Montsalvatge, de manera que s'abordaran tres moments singulars de la producció musical catalana: el modernisme; els anys seixanta, amb la presa de consciència de la identitat catalana, i el moment present, amb Cervelló com a exponent, un hereu directe d'aquell procés dels seixanta i membre d'una generació que inclou Guinjoan, Benguerel i Soler.

15/ VI PALAU DE LA MÚSICA. 20.30 HORES

comentaris literaris per Josep Palomero i José Miguel Segura

TOT EL QUE HE CANTAT

de Raimon
Editorial: RBA-La Magrana
Barcelona, 2016
Pàgines 332
Poemes i cançons

El cantant Raimon va tancar el seu cicle professional l'últim diumenge del maig passat amb un concert al Palau de la Música de Barcelona, emocionant i molt aplaudit, perquè li va eixir molt bé i tots els assistents érem conscients que era l'últim que veuríem en directe del nostre admirat cantant de Xàtiva.

El corpus de les cançons de Raimon consta de 155 peces, 97 de les quals les ha compostes amb lletres pròpies. L'última, "Napolitana per a tu" encara no l'ha gravada en disc. Altres 56 cançons corresponen a la musicació de poemes d'altres autors: Salvador Espriu (23 cançons), seguit d'Ausiàs March (17), unes quantes de Joan Timoneda (5), un parell de Jordi de Sant Jordi i de Joan Roís de Corella, i una d'Anselm Turmeda. Bernat Metge, Jaume Roig, Valeri Fuster, Mossén Estanya, Francí Guerau i Pere Quart. Les dos que falten per a completar les 155 són "Se'n va anar" (1963), amb música de Lleó Borrell i lletra de Josep M. Andreu, i "Amanda" (1974), de Víctor Jara. Totes aquestes lletres les ha reunides en un volum per a deixar testimoni d'una trajectòria singular i irrepetible. Llarga vida! **JP**

CAMINS DEL PENYAGOLOSA

d'Àlvar Monferrer Monfort
Editorial: Diputació de Castelló

Amb una dilatada trajectòria en diferents àmbits com l'educació, la psicologia, l'antropologia, l'etnografia i la cultura popular valenciana, el professor Àlvar Monferrer Monfort —especialista en les festes i manifestacions culturals de caràcter popular del País Valencià i guanyador en dues ocasions del Premi Bernat Capó— recull a *Camins del Penyagolosa* dels diferents materials del que sens dubte es convertirà en una referència bibliogràfica de primer ordre sobre el Penyagolosa en general —aquesta muntanya màgica en les faldilles de la qual es desenvolupen rituals culturals i religiosos antiquíssims i amb una personalitat pròpia molt marcada— i sobre l'ancestral romeria coneguda popularment com «Els pelegrins de les Useres» en particular.

El primer que crida l'atenció d'aquest volum són la seua acuradíssima edició i l'enorme quantitat de materials gràfics que acompanyen el text pròpiament dit. Aquest s'estructura en tres parts clarament diferenciades, que se centren respectivament en els aspectes geogràfics i històrics —paisatge i paisanatge— d'aquest espai que l'autor anomena «Camins del Penyagolosa» i que no s'ha de confondre amb el parc natural homònim. La segona part del llibre aborda diferents manifestacions religioses —les rogatives— que es desenvolupen en aquest espai geogràfic que s'articulen sobre el santuari de Sant Joan i els diferents camins o rutes de pelegrinatge —el de Culla, el de Lluçena, el de Lluçient o el de Vistabella, per exemple— que condueixen a ell als pelegrins, entre els quals destaquen el de les Useres. La rogativa d'Els pelegrins de les Useres és el centre gravitacional de la tercera part.

Castelló, 2017
Pàgines 341
Assaig

Amb diferents apèndixs i annexos en els quals es recullen tot tipus de textos sobre el tema, *Camins del Penyagolosa* conclou amb una bibliografia que informa el lector del grau de documentació i rigor amb què l'autor ha compost la seua obra. Però, tot i ser tot això digne de ressenya, la sensació que té el lector en passar les últimes pàgines és la que en aquest magnífic treball l'autor parla d'espais, gent i costums no només viscudes molt de prop i per tant àmpliament conegudes, sinó sobretot estimades. Coneixedor dels valors del tema de què ens parla, el professor Monferrer subtitula la seua obra «Itinerari cultural a conservar», advertint així dels riscos que amenacen actualment a aquest tipus d'expressions culturals i religioses que —no ho hem oblidar— són a l'ADN de tota una comarca i en els ancestres mífics de tota una comunitat que mira al futur amb inquietud. I és que no hi ha millor manera de saber a on ens dirigim de saber d'on venim. Una veritable joia bibliogràfica. **JMSR**

EL LLAÛT

La barca de la Mediterrània

de Bartomeu Homar – Bernat Oliver
Editorial: Documenta Balear
Palma, 2016 | Pàgines 234
Etnologia marinera

Conec algun altre llibre més sobre el món mariner, però aquest és el més recent i el més complet sobre el llaüt, l'embarcació rena del Mediterrani, que també ha navegat, navega i navegarà per l'Albufera de València, on hi ha bon aficionats. El llibre, però, se centra en el llaüt mallorquí. Es tracta d'un estudi divulgatiu ben documentat i molt ben il·lustrat amb les fotografies corresponents. Després del pròleg i la introducció, la primera part està dedicada a repassar la història del llaüt: els seus orígens i evolució, la utilització de la vela llatina, com se l'emprava en els episodis del contraban, la tipologia de les tripulacions, segons l'eslora i la finalitat. Aquesta primera part inclou tres capítols finals: sobre els naufragis, les creences religioses i els exvots de gratitud dels que s'havien salvat d'un contratemps fatal.

La segona part se centra en l'actualitat del llaüt, que ha perdut la seua funció tradicional i fonamentalment es destina a la navegació d'oci que practiquen els aficionats a navegar amb una embarcació tan marinera que, sens dubte, sobreviurà a la moda del consum de gasoil, a la velocitat intolerable i a l'exhibicionisme destrellat. **JP**

10 Junio, 2017

perfil de **Santi Moix**

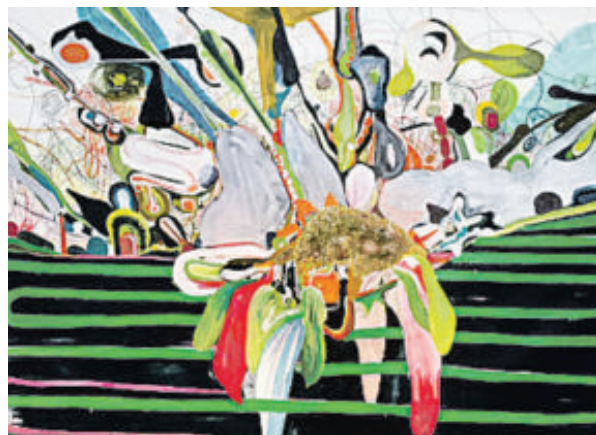
L'artista català mostra pintures de gran format consagrades a un dels motius per excel·lència en la història de l'art: la representació floral

A la flor de la vida

Santi Moix treballant en la preparació de l'exposició a la galeria Carles Taché
CÉSAR RANGEL

'Texture', 2017. Les pintures florals de Moix s'allunyen de la figuració per endinsar-se en un terreny més abstracte i lliure en les seves formes, colors i referents

SÒNIA HERNÁNDEZ

Afirma Santi Moix (Barcelona, 1960) que hem de ser generosos amb la curiositat pròpia i estar predisposats que ens sorprenguin per experimentar una cosa semblant a una revelació. Una part d'això creu que s'ha perdut a Nova York, on resideix des de fa pràcticament trenta anys: "La pressió immobiliària, la complexitat del mercat i les noves tecnologies han creat un exèrcit d'artistes professionals i experts a entendre l'oferta

i la demanda", explica. A més, assenyala que "s'han oblidat les coses elementals que et feien ser diferent i menys previsible, com no tenir por de ser fràgil i rebel al mateix temps. Ser descarats i sensibles ens feia més forts, viure en caiguda lliure".

En oposició a una actitud creixent, i amb un ànim importat de les seves estades a l'Índia i, especialment, al Japó, Moix ha fixat la seva atenció en un tema present al llarg de tota la història de l'art: les flors. "Tinc problemes amb la idea del que és clàssic i amb el fet de creure que pertany a una època concreta i distant del temps. Si alguna cosa es considera clàssica és perquè s'ha encertat".

"Meravellar sense demanar res"

Des de fa uns anys, com a conseqüència de la seva relació amb l'impressor japonès Jo Watanabe, investiga i crea les seves pròpies flors, en grans dimensions, "que dialoguen tant amb la vida i la mort que volen meravellar sense demanar res a canvi, només pel plaer de la contemplació". Al Japó també va descobrir la relació entre les flors i els focs artificials: "Són una explosió de colors i figures". Per la seva recerca de les petites coses elementals, la seva obra s'ha ubicat entre la figuració i l'abstracció alhora que també se l'ha considerat onírica. La seva relació amb l'edició -a més de ser gran lector, ha il·lustrat *El Quixot*, *Les aventures de Huckleberry Finn*, de Mark Twain, o *El nom de la rosa*, d'Umberto Eco- li ha servit per "deixar d'amagar el dibuix. Ara sembla ridícul, però el vaig estar negant molts anys, suposo que per influència del que es vivia a Barcelona. En canvi, al Japó o a Nova York em sentia alliberat d'aquesta pressió, i pintura i dibuix eren una sola cosa".

El 2002 va aconseguir la beca de la Fundació Guggenheim i un dels seus frescos s'exhibeix a la botiga Prada del Soho. Torna sovint a Catalunya. Està previst que aquest mes de juny s'inaugurin les pintures que ha fet per a l'església de Sant Víctor de Saurí, al Pallars Sobirà; així com una exposició al Palau de la Música. |

les claus

L'ARTISTA Creador polifacètic, ha fet incursions en l'escultura i el dibuix, però és en la pintura on millor en canalitza la creativitat.

L'OBRA Instal·lat a Brooklyn, aquesta mostra rep el nom de l'històric edifici on té l'estudi.

Santi Moix

The Brooklyn Navy Yard

GALERIA CARLES TACHÉ, BARCELONA.

WWW.CARLESTACHE.COM. FINS A FINALS DE JUNY

ARTS

Dissabte, 10 juny 2017

15 Cultural La Vanguardia

Juan Diego Flórez dejará Rossini para Pesaro y Viena

El tenor lírico peruano deleitó a su público ayer en un recital en el Auditorio Baluarte de Pamplona

MADRID – El tenor lírico peruano Juan Diego Flórez, que debutó con 23 años en el Rossini Festival de Pesaro, irá dejando la interpretación de obras de este compositor, “fetiche” para él, sobre todo para cuando actúe en esa ciudad italiana y Viena, anunció a *Efe*. Eso no significa que no lo siga incluyendo en recitales como el que ofreció ayer en el Auditorio Baluarte de Pamplona, donde cantó un repertorio que ya interpretó en febrero en el Palau de la Música de Barcelona, y parecido al programado para el día 13 de junio en el Teatro Real de la capital de España. Ayer, fin de la temporada de Baluarte, el público pudo escuchar tres piezas nada fáciles de Rossini, nacido en Pesaro, especialmente *Addio ai Viennesi*, donde se debe emplear a fondo en su registro agudo, tan fresco y potente como cuando debutó, aunque su voz se haya ido volviendo más densa. La intención de Flórez, de 44 años, es seguir con el bel canto, y, de hecho, acaba de interpretar una de las más complicadas de Rossini, *La dama del lago*, pero ahora está cantando un repertorio sobre todo francés romántico. “He interpretado *Werther* en tres ocasiones, también *Romeo* y dentro de poco empezaré la preparación de *Les contes d’Hoffmann* para debutarlo en Montecarlo y después en Londres. Rossini lo dejaré sobre todo para Pesaro (Italia), donde debutaré, por ejemplo, *Ricciardo e Zoraide* en 2018, y para Viena”, explicó. – *Efe*

11 Junio, 2017

El tenor Juan Diego Florez 'dejará' a Rossini para Pesaro y Viena

Cuando ya ha cumplido 44 años cree que ha llegado el momento de ir dejando a su compositor fetiche para momentos contados ■ Elige los repertorios "con libertad"

EFE | MADRID

El mejor tenor lírico del mundo, el peruano Juan Diego Florez, debutó con 23 años en el Rossini Festival de Pesaro, donde "la formó" con su técnica y brillo, pero cuando ya ha cumplido 44 cree llegado el momento de ir dejando a su compositor fetiche para momentos contados, anuncia en una entrevista con Efe.

Eso no significa que no le siga incluyendo en recitales como el que ofreció ayer en Pamplona, en el Baluarte, donde cantó un repertorio que ya interpretó en febrero en el Palau de la Música, y parecido al programado para el día 13 en el Real.

Anoche, fin de la temporada de Baluarte, fue la ocasión de escuchar tres piezas nada fáciles de Rossini para el comienzo, especialmente "Addio ai Viennesi", donde se empleó a fondo en su registro agudo, tan fresco y potente como cuando debutó aunque su voz se haya ido haciendo más densa con el paso del tiempo.

Siguió con el belcanto, y, de hecho, acaba de interpretar una de las más complicadas de Rossini, "La dama del lago", pero ahora está cantando un repertorio sobre todo francés romántico. "He interpretado 'Werther' en tres ocasiones, también 'Romeo' y dentro de poco empezaré la preparación de 'Les contes d'Hoffmann' para debutarlo en Montecarlo y después en Londres. Rossini lo dejaré sobre todo para Pesaro (Italia), donde debutaré, por ejemplo, 'Ricciardo e Zoraide' en 2018, y para Viena", explica a Efe por correo electrónico.

Sostiene que los repertorios que elige para sus recitales los decide con "total libertad", consciente tanto de que él disfruta mucho con esas piezas como de que le gusta mucho a los aficionados, a los que suele "regalar" bises como "El yerbbero", "Bésame mucho" o "Guantanamera", haciendo honor no solo a su país sino a su padre, el cantante y guitarrista Rubén Flórez.

Está feliz de volver a España, con quien le une no solo el idioma, sino "las amistades" que tiene en el país y "la frecuencia" con la que ha cantando en diferentes ciudades.

"Además -dice-, en España se quiere mucho la música latinoamericana que en ocasiones interpreto en mis conciertos, y tengo que añadir que hay mucha afición por la ópera y el canto lírico".

El peruano Juan Diego Florez, considerado el mejor tenor lírico del mundo.

Está feliz de volver a España, con quien le une no solo el idioma, sino "las amistades" que tiene en el país

El próximo 1 de julio ofrecerá un concierto benéfico en favor de las víctimas de las inundaciones ocurridas en Perú, en el que cantará acompañado de la orquesta y el coro juvenil de la fundación Sinfonía por el Perú, el proyecto que él impulsa y brinda educación musical a niños desfavorecidos de su país. Asegura que no siente como una obligación moral ayudar a los más desfavorecidos, sino que es algo que él "siente" porque la filantropía, argumenta, "depende de la personalidad de cada uno".

"En mi caso, mi sensibilidad y el amor por mi país hacen que me

nazca hacer esto. En este caso, estaremos ayudando a los damnificados de los últimos desastres naturales ocurridos en Perú y, sobre todo, los niños y jóvenes de Sinfonía por el Perú, el proyecto que él impulsa y brinda educación musical a niños desfavorecidos de su país. Asegura que no siente como una obligación moral ayudar a los más desfavorecidos, sino que es algo que él "siente" porque la filantropía, argumenta, "depende de la personalidad de cada uno".

Con todo es consciente de que cualquier comentario que él haga en ese sentido tiene más repercusión que algunas campañas mediáticas: "los artistas -dice- tienen a veces más impacto que las instituciones porque llegan directamente a la gente".

La imaginació sense límits del festival Bachcelona

X.C.
BARCELONA

El què no té secret: la música de Bach. Però és el com el que fa especial el Festival Bachcelona, dirigit per Pau Jorquera i Daniel Tarrida, també impulsors del projecte Bach Zum Mitsingen. La cinquena edició, que se celebrarà del 19 al 25 de juliol, suposa un pas més en la consolidació d'un projecte que, com recorda Jorquera, vol "presentar Bach d'una manera diferent" i que ha aconseguit lligar una xarxa de complicitats amb diferents espais de Barcelona com ara el Palau de la Música, el Jamboree, el Museu de la Música, el Recinte Modernista de Sant Pau, el Palau Güell, la Fàbrica Moritz i fins i tot cases particulars. Tot plegat amb un pressupost de 60.000 euros, que inclou una aportació de l'Ajuntament de Barcelona que representa el 16% del total.

El festival començarà amb "un plantejament inèdit": la interpreta-

ció de les cantates que van inspirar la *Missa en si menor* de Bach; seran dos concerts, els dies 19 i 20 de juliol, al Palau de la Música. Com diu Tarrida, és una oportunitat per "entendre la gènesi" d'una obra mestra. La *Missa* també serà protagonista a la Filmoteca, on es projectarà *Assajant la 'Missa en si menor'*, un documental que mostra la feina de la Nederlandse Bachvereniging i l'ensemble Gli Angeli Genève, el director del qual, Stephan MacLeod, actuarà al Recinte Modernista de Sant Pau. A la Filmoteca hi haurà dues projeccions més: el documental *All of Bach*, sobre el projecte audiovisual de la Nederlandse Bachvereniging, i la pel·lícula *The wind* (1928), de Victor Sjöström, amb l'acompanyament de Gerard Erruz (DJ Sebastian). "És una recomposició de la música de Bach amb les noves eines tecnològiques però mantenint-ne l'essència", explica Erruz.

Per copsar la magnitud de la influència de Bach, res millor que les dues actuacions que oferirà el pia-

La violinista Lina Tur actuarà al festival. PABLO F. JUÁREZ

nista cubà Roberto Fonseca al Jamboree sota el títol *Cubach!*, un diàleg entre la música d'arrel afrocubana i la del mestre alemany. Dins de la secció *Diàlegs amb la modernitat*, la violinista Lina Tur relacionarà Bach amb Honegger, la violoncel·lista Clara Pouvreau farà el mateix amb Britten i el pianista Josep Garcia amb Xostakóvitx. Una de les propostes més originals es viurà al Museu de la Música amb la interpretació de les *Variacions Goldberg* amb marimbres a càrrec de Miyoune Kim i Koen Plaetnick. I l'organista Paolo Oreni farà al Palau Güell un concert en què el programa el decidirà el públic. "Oreni, que s'atreveix a tocar de memòria, sense partitura, farà dues sessions de 45 minuts mentre el públic visita el palau", precisa Tarrida. "No tenim por de cap format", diu Jorquera, que per il·lustrar la bona salut del festival recorda que aquest any el prestigiós clavecinista Ton Koopman ha renovat la fidelitat amb el Bachcelona acceptant fer-hi un concert infantil. ■

Música

ESTEBAN LINÉS

L'ALTRE GILLESPIE. Referència indiscutible del rock britànic des de fa anys, la fornida banda escocesa Primal Scream, liderada per Bobby Gillespie, presenta la seva última obra, *Chaosmosis*, en què conflueixen la psicodèlia, el garage i la rítmica ballable. Com a teloners hi haurà els catalans Holy Bouncer.

11/VI. RAZZMATAZZ. 21 HORES

MÚSCUL I POESIA. Robe Iniesta arriba, dins del Festival Guitar Bcn, a un Palau de la Música amb tot venut. La veu d'Extremoduro ve acompanyada de banda, en què brillen piano, violí i clarinet.

12/VI. PALAU DE LA MÚSICA. 21.30 HORES

RECORDANT EN CHET. El magnífic trompetista italià Enrico Rava ofereix una vetllada emotiva, amb trombó i piano, en memòria del no menys gloriós Chet Baker.

13/VI. JAMBOREE. 20 I 22 HORES

VETERANIA ROMÀNTICA. Protagonista de no poques cròniques sentimentals, la veu i les cançons de Michael Bolton arriben per mitjà del Festival Jardins de Pedralbes. Cantarà peces del seu molt recent *Songs of cinema*, i indispensables com ara *How I am supposed to live without you*.

13/VI. JARDINS DE PEDRALBES. 22 HORES

SAXO DESAFORAT. El desbocat saxo de Dani Nel·lo ressonarà dos dies al soterrani de la plaça Reial amb motiu de l'estrena del seu flamant *Los saxofonistas salvajes*. Un homenatge als altres pares del rock&roll en format de septet.

14 I 15/VI. JAMBOREE. 21.30 HORES

QUE VE GURRUCHAGA. L'Orquesta Mondragón, de Javier Gurruchaga, celebra els seus quaranta anys amb la gira *Anda suelto Satanás*, en què repassen les fites del seu ampli repertori, incloent-hi el seu recent i paròdic *Que viene Trump!*.

15/VI. BARTS. 21.30 HORES

12 Junio, 2017

L'AGENDA

La veu d'Extremoduro presenta la seva faceta més personal i musicalment més diversa

Rock i poesia

BARCELONA Redacció

El Palau de la Música Catalana és l'escenari que aquesta nit acollirà el concert de Robe, és a dir, Roberto Iniesta, és a dir, el sanguini vocalista de la banda Extremoduro i del seu propi projecte en solitari, que és el que el porta avui al recinte modernista dins del festival Guitar Bcn.

Més enllà del seu vessant com a cantant dels poderosos Extremoduro –una petita institució del rock espanyol de les darreres dècades– el músic extremeny està portant de gira aquests últims mesos el seu vessant en solitari com a músic, compositor i cantant.

Encunyador en el seu moment del concepte rock transgressiu, el roquer de Plasència està oferint en la seva actual i exitosa gira espanyola (amb molts *sold out*, incloent-hi el d'aquesta nit a Barcelona) una faceta com a músic en solitari que podria sorprendre a qui hagi seguit el seu camí sonor només al capdavant d'Extremoduro. Perquè a més de la seva veu i de les seves guitarres, la presència de Robe (a la foto, al mig, amb caputxa) estarà acompanyada per un nombrós grup compost de violí, clarinet, piano, bateria i segones veus.

Artista caracteritzat pel polifa-

ROBE

PALAU DE LA MÚSICA. 21.30 HORES

cetisme –en poesia amb *Extremochinato y tú*, a partir de poemes de Manolo Chinato, o com a novel·lista amb *El viaje íntimo de la locura*–, en aquesta sèrie de concerts Robe està exhibint una faceta musicalment molt diversa, en arranjaments, subgèneres i instrumentació. La matèria primera sobre la qual pivota es nodreix dels seus recents *Lo que alestea en nuestras cabezas* (2015) i *Destrozares, canciones para el fin de los tiempos* (2016).

Buscant la bellesa

Rufus Wainwright agrada molt a Barcelona. La seva música apassionada, elegant, compromesa, vital, amb lletres intel·ligents –i un punt quasi imperceptible de cursileria– s'adiu amb la ciutat. La prova és que aquesta setmana va tornar a oferir un concert memorable, diuen els crítics, amb el públic dels jardins de Pedralbes entregat de principi a fi. Un parell de dies abans, en alguna de les entrevistes que li van fer, **Rufus Wainwright** deia que l'objectiu últim de tot el que fa és «crear bellesa», tota una declaració de principis.

Aquesta defensa de la bellesa com a reducte final té un cert risc, en aquest present dominat per la postveritat i les notícies falses. Pot semblar un esnobisme i, de fet, és tot el contrari. Com que ja comencem a tenir una edat, m'ha fet pensar en el periodista **Ramón Trecet**. L'escoltava a Radio 3, en el seu programa *Diàlegs 3*, i solia acabar la tria musical amb aquesta frase als oients: «Busqueu la bellesa, és l'única cosa que val la pena en aquest món fastigós».

Rufus Wainwright em recorda Trecet, que em va descobrir grans músics

Trecet va estar en antena amb el programa més de 20 anys. L'escoltava sobretot a principis dels anys 90, en una època de crisis polítiques i d'incertesa mundial provocada per la primera guerra del Golf. La seva selecció sortia de les convencions i em va fer descobrir músics com **Michael Nyman**, **Wim Mertens** –que fins i tot vaig veure actuar al Palau de la Música–, **Philip Glass**, **George Winston**, **Pat Metheny** i tants d'altres.

Era la música de la modernitat i **Trecet** sabia embolcallar-la de sensibilitat poètica. Ell en deia música minimalista, però les discogràfiques preferien vendre-ho com a fenomen New Age. L'etiqueta em molestava, pel rerefons esotèric, i per això potser tampoc em convencien del tot les paraules de **Trecet** invocant la bellesa. Ara, en canvi, és tot el contrari. No escolto gairebé mai aquella música, però en temps convulsos entenc millor l'aposta per la bellesa que feia **Trecet**. Per això també m'agrada la música de **Rufus Wainwright** (i, si les entrades no costessin 90 euros, aniria als seus concerts). ≡

agenda

QUÉ HACER

11 DE JUNIO

MUSICALES

El musica de fantasía *Mary Poppins*, dirigido por Adrián Silvano y producido por Factoría Diversity S.L, llega a Ávila. El guión, escrito por Miriam Blanco, está basado en la película, que tiene escenas que combinan imágenes reales y de animación, está protagonizada por Miriam Blanco como Mary Poppins, una niñera mágica que visita a una familia un poco alocada y utiliza su estilo único para mejorar la vida de la familia. **Lienzo Norte. 17,00 horas. Entradas, 12 euros con antelación, 15 euros el día del espectáculo.**

DEPORTE

El Día del Deporte en la Calle regresa y lo hará desde nueve emplazamientos diferentes de la ciudad, con un total de 34 disciplinas deportivas destinadas a niñas y niños de entre 6 y 14 años. **Diferentes puntos de la ciudad. De 10 a 13,30 horas. Inscripciones de 9 a 10 horas en Plaza de Santa Teresa, Santa Ana, Mercado Chico y Naturávil.**

RELIGIÓN

Los fieles de la parroquia de Nuestra Señora de las Vacas celebran la festividad de la Santísima Trinidad, que dará comienzo a las 10,00 horas con misa solemne tras la cual se celebrará la tradicional procesión por las calles de la barriada con la imagen de Nuestra Señora de las Vacas. Al finalizar, paella popular. **Ermita de Nuestra Señora de las Vacas. 10,00 horas.**

13 DE JUNIO

LITERATURA

El ciclo El Episcopio presenta trae a Ávila a César Cervera, que hablará sobre 'Los Austrias: el imperio de los chifla-

dos'. **Episcopio. 20,00 horas. Entrada libre.**

15 DE JUNIO

CONFERENCIA

La Diputación de Ávila organizado dos conferencias este mes para divulgar la historia de la provincia. La primera tuvo lugar el día 3 en el marco de la fiesta del Día del Valle Amblés, y en la misma se indagó en Castros y Verracos, y el 15 de junio le toca el turno a la segunda. Se desarrollará en el torreón de Los Guzmanes, sede de la institución provincial y correrá a cargo del investigador de la historia de Ávila, Dámaso Barranco Moreno, que abordará a partir de las 19 horas 'La repoblación en el Valle Amblés, proceso de los primeros asentamientos en el territorio'. **Torreón de los Guzmanes, sede de la Diputación de Ávila. 19 horas. Entrada libre.**

16 DE JUNIO

FERIA

La Cubierta Multiusos acoge desde el viernes 16 de junio y hasta el domingo 18 Agroalimat, una feria que aúna agricultura y ganadería con solidaridad ya que el evento está organizado por la Asociación de Lesionados Medulares den Accidente de Tráfico. **Cubierta Multiusos. Apertura de puertas: 11 horas. Precio: 2 euros.**

17 DE JUNIO

MÚSICA

Afávil, la Asociación de Familiares de Alzheimer, vuelve a solicitar la solidaridad de los avilenses, en este caso invitándoles a todos a una sesión musical muy especial. 'Música de cine con Afávil'. **Lienzo Norte. 19,30 horas. Precio de las entradas, entre los doce y los ocho euros.**

20 DE JUNIO

CONCIERTO

La gira que está realizando por nuestro país la Pittsburgh Youth Symphony Orchestra, compuesta por 104 jóvenes músicos de edades comprendidas entre los 14 y los 21 años de edad, la traerá a nuestra ciudad. En esta gira por nuestro país, la orquesta actuará

también en el Palau de la Música de Barcelona, en el de Valencia y en el Monasterio de El Escorial, en Madrid. **Lienzo Norte. 20,30 horas. Entradas, 10 euros.**

23 DE JUNIO

AUDIOVISUAL

El documental 'La escuela de

dos ruedas. El clan de los abulenses' se estrena en Ávila, si bien un día antes se proyectará en Madrid, en el Consejo Superior de Deportes. El cortometraje, dirigido por Jesús del Caso, supone la culminación de la trilogía del proyecto 'Pedagogía del Esfuerzo'. **Lienzo Norte. 20,30 horas.**

El Procés: 12 claus

El anuncio de fecha y pregunta del referéndum ha activado una cuenta atrás hacia una votación que el Estado asegura que no se producirá y que vendrá condicionada por diversas claves

ROGER MATEOS

1 La letra pequeña. Desvelada la fecha (1 de octubre) y la pregunta (¿Quiere que Catalunya sea un Estado independiente en forma de república?), quedan detalles decisivos, como el censo, el periodo de campaña por el 'sí' o el 'no', el plazo entre la convocatoria y la votación, la Sindicatura Electoral que debe supervisarla o una comisión de observadores internacionales que vele por la limpieza del proceso. Junts pel Sí y la CUP preparan una ley para regular el referéndum, en la que se detallarán los pormenores.

2 Urnas y papeletas. En marzo, el Govern sacó a concurso público la adquisición de papeletas y sobres electorales, teóricamente en previsión de unas futuras elecciones autonómicas en un periodo de cuatro años. Otro paso más en los preparativos de un posible referéndum se dio cuando el 9 de mayo el Govern licitó por 200.000 euros el suministro de urnas, un proceso en el que participan dos empresas proveedoras, Plastic Express y la UTE de Espai World y Suministros Integrales Futbida, y que culminará en un plazo aproximado de dos semanas.

3 La vigilancia de la Fiscalía. Días después de arrancar el proceso de compra de urnas, la Fiscalía se querelló contra la consellera de Governació, Meritxell Borràs, y su secretario general,

Francesc Esteve, por posible prevaricación, desobediencia y malversación, lo que los convierte en los primeros miembros del actual Govern en esta situación.

La Fiscalía de Catalunya encomendó en abril a la Guardia Civil investigar si el Govern ha iniciado los preparativos para celebrar un referéndum de independencia, pesquisas que se unieron a las que encargó la Audiencia Nacional al instituto armado sobre entidades o empresas que presuntamente colaboran con el proceso independentista.

4 El delicado eslabón de los funcionarios. En el mundo soberanista hay ciertas dudas sobre sí, llegado el caso, los funcionarios de la Generalitat acatarían las llamadas «leyes de desconexión» que pretenden aprobar JxSí y la CUP y, de hecho, el diputado Lluís Llach ya advirtió en una conferencia de que quienes no las acaten serán «sancionados».

Governació decidió la semana pasada que no haya funcionarios en la mesa de contratación encargada de escoger las empresas que podrían proveer las urnas, sino altos cargos del departamento de Meritxell Borràs.

5 Presupuestos bajo escrutinio. El 22 de marzo el Parlament aprobó, con votos de JxSí y la CUP, unos presupuestos de la Generalitat para 2017 que incluyen alusiones al referéndum, aunque dos semanas más tarde el Tribunal Constitucional (TC)

El presidente Carles Puigdemont anunció el viernes, junto a todo el Govern y los diputados independentistas, que

suspendió provisionalmente las partidas destinadas a la consulta, contra las que el Gobierno del Estado había presentado un recurso de inconstitucionalidad.

Días después, Puigdemont y sus consellers recibieron el quinto apercibimiento judicial en el que se les informaba de que el TC ha suspendido las disposiciones presupuestarias sobre el referéndum, se les advertía de que no pueden dar pasos siguiendo los artículos suspendidos y se les avisaba de posibles responsabilidades penales.

6 Un agosto 'laborable.' JxSí y la CUP impulsan una reforma del reglamento del Parlament que permitirá la aprobación expresse de las llamadas «leyes de desconexión», entre ellas la ley de transitoriedad jurídica, que la mayoría independentista en el Parlament sigue guardando bajo llave y que pretende dar un marco jurídico propio a Catalunya.

Esta reforma, además, habilitará el Parlament la segunda quincena de agosto para poder avanzar en los trámites legislativos

incluso convocar un pleno para aprobar la ley del referéndum, pues, según fuentes soberanistas, cobra fuerza la idea de desgajar esa norma de la ley de transitoriedad jurídica.

Una hipótesis que barajan las fuerzas independentistas es que los diputados de JxSí y la CUP aprueben una convocatoria formal del referéndum, aunque el plan A es que sea el presidente de la Generalitat, Carles Puigdemont, quien firme el decreto de convocatoria, con el apoyo de todo el Govern.

ves para 112 días

piensa convocar para el próximo 1 de octubre, sin el aval del Gobierno del Estado, el referéndum. FOTÓTONIALBIR/EFE

El calendario de los pasos hacia el referéndum está en el aire, una incertidumbre debida a que el Govern desconoce hasta dónde está dispuesto a llegar el Estado para frenar la votación.

7 La respuesta del Estado. El Gobierno recurrirá cualquier actuación que «pase del anuncio a los hechos» en el camino de la celebración de este referéndum, según dijo el viernes el portavoz del Ejecutivo y ministros de Educación, Cultura y Deportes, Íñigo Méndez de Vigo.

Fuentes soberanistas entienden que el Gobierno podría invocar la ley del Tribunal Constitucional para frenar a la Generalitat, el artículo 155 de la Constitución para retirarle alguna competencia o la ley de Seguridad Nacional para asumir el control de los Mossos.

Dependiendo de la «virulencia» de la respuesta del Estado antes de agosto, señalan las fuentes, «no es descartable» que, llegado el caso, se opte por avanzar la votación al simbólico 11 de septiembre.

8 Engrasar la unidad independentista. Tras un último encontronazo interno entre los socios del Govern en vísperas de Semana Santa, Puigdemont y el vicepresidente del ejecutivo catalán, Oriol Junqueras, pactaron crear un mecanismo de coordinación para ir fijando la estrategia hacia el referéndum.

Este núcleo duro, en el que participan pesos pesados de PDeCAT y ERC, algún exdirigente de relevancia y entidades soberanistas y cuyo funcionamiento se mantiene en secreto, permite di-

rimir las tensiones de puertas adentro y evitar que afloren públicamente nuevas fricciones en la fase decisiva del proceso soberanista.

9 El incierto papel de los Comuns. Aunque han participado al lado de los independentistas en el Pacte Nacional pel Referéndum en defensa de una vía pactada, las fuerzas que integran Catalunya en Comú, liderada por Ada Colau y Xavier Domènech, ha marcado distancias con la vía unilateral.

El portavoz parlamentario de Catalunya Sí Que Es Pot, Joan Coscubiela, de ICV, calificó de «acto publicitario» y «escenificación» del Govern el anuncio del referéndum, en contraste con el líder de Podem, Albano Dante Fachin, que afirmó que su partido aún debe decidir su postura sobre la vía unilateral, aunque «no dará la espalda a la voluntad mayoritaria de votar».

Los círculos de Podem ya han empezado sus debates internos en todo el territorio para fijar posición ante la eventual convocatoria de un referéndum unilateral, mientras que los comuns también están a la espera de definirse próximamente al respecto.

10 El bloque constitucionalista. Tanto la líder de Ciudadanos en Catalunya y de la oposición, Inés Arrimadas, como el del PSC, Miquel Iceta, y el del PPC, Xavier García Albiol, se han posicionado inequívocamente en contra del referéndum que pretende convocar el Govern, al interpretar que se sitúa fuera de la ley.

Ciudadanos y el PPC insisten en apelar al Govern a que convoque ya elecciones autonómicas

y no un «referéndum ilegal», mientras que los socialistas, de nuevo con Pedro Sánchez en la secretaría general del PSOE, siguen sugiriendo la vía de la reforma constitucional.

11 Encausados en el Parlament. El Tribunal Superior de Justicia de Catalunya (TSJC) investiga a la presidenta del Parlament, Carme Forcadell, y a los miembros de JxSí (Lluís Corominas, Anna Simó y Ramona Barrufet) y de Catalunya Sí Que Es Pot (Joan Josep Nuet) en la Mesa de la cámara catalana, por haber permitido que el pleno votara el 6 octubre de 2016 dos resoluciones a favor del referéndum independentista.

La causa la instruye María Eugènia Alegret, que acordó aunar las dos querellas de la Fiscalía por desobediencia y prevaricación en una sola investigación judicial.

12 Sombras de corrupción sobre la antigua CDC. El camino hacia el referéndum puede verse sacudido por novedades en procesos judiciales por presunta corrupción que salpican a la antigua CDC, como el caso Palau de la Música, que quedará visto para sentencia el viernes 16 de junio, y cuyos principales acusados han denunciado que el partido se lucró con comisiones de Ferrovial.

En paralelo, la justicia investiga el caso 3%, sobre el presunto cobro de comisiones ilegales de CDC, en el que se ve salpicado el exconseller de Justicia Germà Gordó, que fue estrecho colaborador de Artur Mas y que ha tenido que dejar a regañadientes el PDeCAT y el grupo de JxSí por presiones de su propio partido.

SABER O NO SABER

Francesc Ponsa

PERIODISTA I PROFESSOR DE LA UPF

La Institució Brookings és un 'think tank' d'alt prestigi de Washington. ARXIU

QUI FINANÇA LES IDEES POLÍTiques?

La missió essencial dels laboratoris d'idees –els anomenats *think tanks*– consisteix a influir sobre l'orientació de les polítiques públiques. Ras i curt: marcar l'agenda política. Originàriament, van néixer amb el propòsit de generar pensament rigorós (les *universitats sense estudiants* eren la tipologia paradigmàtica), però en el context de la globalització van evolucionar cap a la promoció d'interessos (donant lloc als anomenats *centres militants* i a una hibridació que sovint als aproxima als *lobbies*). Això va provocar que l'aureola d'imparcialitat ideològica dels *think tanks* es posés en qüestió. Un exemple d'això el trobem en la informació que va destapar el diari *The New York Times* en què explicava que 64 governs de tot el món havien pagat des del 2011 gai-

rebent cent milions de dòlars a 28 *think tanks* nord-americans per influir a través d'ells sobre les polítiques de Washington. Un informe del Ministeri d'Assumptes Exteriors noruec que es cita a la notícia, ho justifica així: "A Washington és difícil per a un país petit tenir accés a polítics poderosos, funcionaris i experts [...] Financiar *think tanks* influents és una forma de tenir aquest accés i alguns assenyalen obertament que només poden servir a aquells governs estrangers que donen fons." L'Estat espanyol no va ser l'excepció i va fer donacions a la Inter-American Dialogue i la German Marshall Fund of the United States.

Aquestes donacions permeten que els laboratoris d'idees promoguin els interessos dels governs davant les institucions nord-americanes. Aquest, tot i ser un recurs legal i legítim, es pot interpretar

com una compra d'influència; i en el cas dels *think tanks*, pot comprometre la seva reputació. En un escenari de llums i taquígrafs, aquesta pràctica seria fàcilment identificable i permetria contextualitzar les propostes dels *think tanks*. Tanmateix, aquesta és una informació de molt difícil accés tal i com ho demostra un estudi de Transparify –iniciativa finançada per l'Open Society Foundation– que conclou que el 80% dels *think tanks* més influents del món no revela qui els finança.

OPACITAT ESPANYOLA. El Observatorio de los *Think Tanks* (www.oett.es) analitza des de fa tres anys el cas d'Espanya utilitzant la metodologia de Transparify i arriba a unes conclusions decebedores.

En primer lloc, tot i que la mitjana de transparència

“Gairebé la meitat de les institucions espanyoles analitzades obtenen una puntuació de 0 estrelles. És a dir: les seves pàgines web no ofereixen cap tipus d'informació econòmica i financera. En aquest apartat destaquen negativament les fundacions dels partits polítics, organismes extremadament hermètics que ostenten una mitjana de 0,8. Aquesta opacitat ha afavorit els usos instrumentals de les fundacions dels partits polítics més enllà de la producció d'idees partidistes

dels *think tanks* espanyols segueix pujant i se situa en 1,6 punts sobre 5 (0,9 punts superior a la de l'estudi preliminar del 2014), la mitjana espanyola segueix estant per sota de la internacional (2,2) i de la britànica (3,4 estrelles, la més alta).

En segon lloc, gairebé la meitat de les institucions espanyoles analitzades obtenen una puntuació de 0 estrelles. És a dir: les seves pàgines web no ofereixen cap tipus d'informació econòmica i financera. En aquest apartat destaquen negativament les fundacions dels partits polítics, organismes extremadament hermètics que ostenten una mitjana de 0,8. Aquesta opacitat ha afavorit els usos instrumentals de les fundacions dels partits polítics més enllà de la producció d'idees partidistes. Per exemple, l'extinta fundació CatDem (abans Trias Fargas) era un dels extrems de la *canonada* amb el Palau de la Música per fer arribar diners a Convergència provinents suposadament de Ferrerovial. No obstant això, hi ha una petita elit (12 institucions que obtenen 5 o 4 estrelles) que permet explicar la procedència dels ingressos dels *think tanks*. Bàsicament, provenen de fons privats (empreses de l'IBEX, sent La Caixa, el Banco Santander i Telefónica les més actives) i d'ajudes públiques de l'administració.

Aquestes dades ens ofereixen un panorama preocupant quant a la transparència dels *think tanks* i la seva legitimitat a l'hora d'actuar com a autèntics líders d'opinió. En plena era de la postveritat, la transparència és un valor imprescindible a l'hora de donar credibilitat a les propostes provinents dels laboratoris d'idees i prevenir possibles casos de corrupció. Precisament aquestes organitzacions, com a actors polítics al'avantguarda de la innovació i el progrés, han d'actuar com a institucions exemplars i fer un esforç d'obertura i responsabilitat. Però, fins aquest moment, poc *think* i molt *tank*.

Firma invitada

¡Arrien las banderas!

La inmovilidad del PP solo se entiende desde la óptica del beneficio electoral

JESÚS
Membrado*

Cuando no se tiene mayoría parlamentaria, la aprobación de los PGE son un difícil sudoku. Pasó con **Aznar** y su pacto del Majestic con **Pujol** para fraguar la alianza que le permitió sacarlos adelante cuatro años; con **Zapatero**, que utilizando la «geometría variable» de acuerdos y alianzas con ERC, CiU y PNV los sacó holgadamente; acaba de pasar con **Rajoy**, quien tras pasarse meses y meses despotricando de la «bajada de pantalones» del Zapatero de entonces, ahora vende su acuerdo con PNV y Nueva Canarias (NC) como el «triunfo de la política».

No es nuevo. Para mantener el poder todo vale, y más cuando es imprescindible la impunidad y las prebendas para la cohesión interna. Sin embargo estos acuerdos superan las cesiones de lo conocido hasta ahora. El pacto con PNV desborda los PGE al conseguir mediante una nueva Ley quinquenal del cupo la sobrefinanciación de Euskadi, lo cual envenena de partida el debate sobre la financiación autonómica antes de empezar. Además va a devolver 1.400 millones de euros para liquidar desacuerdos pasados con el Estado y limita las transferencias al fondo de solidaridad tanto de Euskadi como de Navarra con el resto de España. Recursos que o bien los aporta el Estado o se pierden por las CCAA receptoras.

Claro que el acuerdo con NC no se queda corto, amén de las inversiones en infraestructuras y los fondos propios contra el desempleo... (204 millones), han conseguido la reducción de los costes en el transporte aéreo y marítimo tanto en mercancías como en personas, así como la garantía de incrementar el cupo de pesca de atún, aumentar en 300 megawattios la producción de energías renovables, etc., etc.

¿Dónde están los inquisidores, guardianes de la pureza patria? ¿qué queda de los vigilantes obsesivos de cualquier alternativa, cesión o acercamiento con Cataluña y el País Vasco? ¿Qué queda del fer-

vor patriótico de las cabeceras y editoriales de periódicos, tertulianos, responsables institucionales y politólogos de la derecha? Agachada la testuz, saludan al «hombre de Estado» capaz de sacar los PGE aunque supongan nuevos conflictos y agravios territoriales.

Con estos acuerdos ha fraguado una mayoría que ya estaba y que nunca quiso armar, porque siempre quiso cargar al PSOE la responsabilidad de su nominación como presidente. Sacar rédito político a corto plazo, esquivar la acuciante corrupción, esconder los encausados, neutralizar tribunales, jueces y fiscales, le obliga a tener frentes políticos permanentes sobre los que diluir el intenso olor a podrido de muchos de sus dirigentes.

Y ahí el conflicto catalán le viene de perlas. Esa especie de revolución permanente en que han entrado los independentistas, echándole la culpa a Madrid de la ratonera en que se han metido, es agua de mayo para Rajoy.

Es imprescindible que se deje de utilizar la unidad de España como garrote para atizarse entre los dos gobiernos. El Gobierno catalán sabe que es imposible romper un país con el 47% de los votos en unas elec-

ciones; y también sabe que la desconexión unilateral es imposible, que la división por la mitad les obliga a buscar culpables. Para ellos es más importante señalar al causante de la derrota que ganarla.

Solo es comprensible la inmovilidad del Gobierno de España, la nula empatía con los responsables catalanes, y la judicialización de sus actuaciones desde la óptica del beneficio electoral. Rajoy y **Puigdemont** se retroalimentan. Ha sido una constante en lo que llevamos de siglo. Con los gobiernos del PP el aumento de la representación independentista crece como la espuma. Aznar les dio a ERC grupo parlamentario propio en 2004, tras haberse ensañado contra ellos y contra el tripartito, cuatro años antes tenían un diputado. Zapatero consiguió, a través de la negociación del estatuto, reducirlos a tres diputados en 2008. Rajoy les ha devuelto grupo propio con nueve representantes en la actual legislatura. Las encuestas en elecciones catalanas, les dan la Presidencia. A los populares les trae «al paio» esto mientras mantengan el voto intransigente fidelizado con la arrogancia del Estado. Cuando el pro-

ces anda tocado por el fracaso de la cumbre del *Pacto Nacional pel Referèndum*, por la no incorporación de los comunes de **Ada Colau** y el rechazo de los sindicatos a poner los derechos de los trabajadores de la función pública al servicio de la vía unilateral del president, es imprescindible recuperar la política como herramienta para solucionar conflictos. Ya sabemos que entre Rajoy y Mas, o entre Rajoy y Puigdemont, hay enormes afinidades: los recortes, la reforma laboral, los planes de ajuste, los recortes de las entidades bancarias, las fusiones, las privatizaciones y externalizaciones de servicios, el decreto de la estiba, la composición de la mesa del Congreso...

Todo lo aprobaron juntos. ¿Tan difícil es ponerse a trabajar para resolver el conflicto?

Buscar rédito electoral en la intransigencia y usar las banderas para tapar la corrupción es un desatino. Decía el informe del fiscal del caso *Palau*: «Las banderas justificaban el atropello con la cartera».

¿Solo en Cataluña? =

Buscar réditos en la intransigencia y usar las banderas para tapar la corrupción es un desatino, y no solo en Cataluña

LES LLIÇONS DEL POPULAR

«El Banco Popular es va convertir en el banc més rendible d'Europa els anys noranta»

Jordi Franch
DOCTOR EN ECONOMIA I PROFESSOR DELS ESTUDIS D'ADMINISTRACIÓ I DIRECCIÓ D'EMPRESES-DE DEL CAMPUS MANRESA DE LA UVIC-UCC

AULA D'ECONOMIA I EMPRESA U-MANRESA

No ens havien assegurat els nostres dirigents, per activa i per passiva, que la gran recessió del 2008 s'havia superat del tot? I que l'onerós procés de reestructuració bancària, amb càrrec a la butxaca dels contribuents, estava definitivament completat? I que les entitats financeres que havien sobreviscut ho feien amb salut de ferro? Doncs ves per on que, en qüestió d'hores, el sisè banc d'Espanya ha desaparegut. El ressò de les paraules de l'exconseller del banc Pedro Larena afirmant, ara fa vuit mesos, que «el Popular és un gran banc i mantindrà la independència» contribueixen a engrossir l'important llegat d'arrogància, estultícia i niciesia humanes. Els dipositants d'aquest banc van anar a dormir dimarts com a clients del Popular, però es van despertar pertanyent al Santander. I és que el banc càntabre dirigit per Ana Botín l'ha comprat per 1 euro. L'impulsor de l'operació ha estat el Banc Central Europeu, que inaugura els seus poders com a supervisor bancari a través de la Junta Europea de Resolució presidida per

Elke König.

S'abandona l'infame camí de resolució anomenat *bail-out* (rescat extern) seguit pels governs del PSOE i del PP fins a la data. Fins ara, com en el rescat de Bankia i Catalunya Caixa, el conjunt de la societat espanyola havia suportat els números vermells de la irresponsable gestió financera dels equips directius de les caixes fallides. Gràcies a Angela Merkel i a Europa, les noves normes de resolució de crisis bancàries intenten minimitzar el cost pel contribuent. Amb l'anomenat *bail-in* (rescat intern) suporten les pèrdues els accionistes de l'entitat, en primer lloc, seguits dels creditors i tenidors de deute. En tot cas, però, en queden exclosos els contribuents i els clients, sempre que els seus dipòsits siguin inferiors a 100.000 euros. És com ha de ser. Per tant, els accionistes del Popular i alguns tenidors de deute ho han perdut tot. La mesura afecta 300.000 accionistes i titulars de bons convertibles i deute subordinat per valor de 2.000 milions d'euros. Tota la cúpula del Popular, amb Emilio Saracho al capdavant, queda rellevada, i totes les operacions de les últimes setmanes adoptades per l'anterior equip directiu queden en suspens. Queda per veure quantes de les 1.644 sucursals del Popular a Espanya tancaran, i quants dels 11.000 treballadors perdran la feina.

Com és possible que el Popular, considerat fa 25 anys un dels bancs més rendibles del món, hagi arribat a desaparèixer? D'on li vénen els greus problemes finals de liquiditat, solvència i sobreendeuta-

ment? Enrere queda la presidència de Luis Valls Taberner, cosí de Fèlix Millet i Maristany, pare aquest darrer de Fèlix Millet i Tusell, el pirata del Palau de la Música. Els Valls, vinculats a l'Opus Dei -l'obra del santificat Josep Maria Escrivà de Balaguer-, amb una vida gairebé monacal i acompanyat del nucli de l'accionariat del banc, també de l'Opus, va imposar la màxima austeritat i control de costos. Gràcies a aquest lideratge en costos, el Popular es va convertir en el banc més rendible d'Europa els anys noranta. El seu successor Àngel Ron, però, va cometre un doble error tràgic: va abandonar la prudència i l'austeritat de Valls per entregar-se al frenesí orgiàstic de la bombolla immobiliària. Del 2004 al 2006 va incrementar el 46% els crèdits, i va concedir arriscades hipoteques a promotors als preus màxims de la bombolla immobiliària. Dues ampliacions de capital, de 5.000 milions d'euros el 2012, i l'emissió de 3.000 milions en deute subordinat no han estat suficients. A més, va comprar el Banco Pastor el 2011 per 1.300 milions d'euros, un banc també empatxat de totxo que va acabar tenint un forat de més de 500 milions. El darrer president, Emilio Saracho, provinent de JP Morgan i irònicament bregat en temes de fusions i absorcions, no ha pogut redreçar la situació i ha certificat la defunció del Popular. Al final, el nord d'Europa protestant i calvinista, impregnat de la lectura de l'autoresponsabilitat més estricta, ha determinat com hauria de morir el banc més catòlic del sud del continent. El Santan-

der, ara, preveu una ampliació de capital de 7.000 milions per poder digerir uns actius tòxics valorats en 37.000 milions d'euros. Les pèrdues del banc finat també es preveu que minusvaloraran el compte de resultats del Santander en més de 8.000 milions. D'aquesta manera, el banc càntabre aporta l'anomenada quota de sang o contribueix amb la seva part del peatge al sosteniment del sistema financer espanyol (BBVA ha adquirit Catalunya Caixa, La Caixa va fer el mateix amb Banca Cívica i Banc Sabadell es va quedar la CAM).

La lectura final admet una doble valoració, positiva i negativa. La positiva és que els contribuents, per primera vegada, no s'hauran de gratar la butxaca. El rescat intern (*bail-in*) del Popular recau sobre qui hauria d'haver recaigut des del primer moment: accionistes i tenidors de deute. Mai no s'haurien d'haver socialitzat les pèrdues, com va passar amb Bankia i Catalunya Caixa. És del tot inacceptable la privatització dels guanys i la nacionalització de les pèrdues. La lectura negativa és constatar que la política monetària ultraexpansiva dels bancs centrals no soluciona cap problema. Com a molt, els ajorna i els empitjora. El Popular no s'ha salvat ni després d'una dècada amb finançament monetari il·limitat a cost zero. Això ens recorda que aquest sistema bancari, capaç de multiplicar els passius financers del sistema i de generar crèdit del no-res en virtut del privilegi de reserva fraccionària, contribueix a la manca d'estabilitat econòmica amb la successió de crisis periòdiques i està sentenciat a tenir crisis d'insolvència i manca de liquiditat. Provin, si no, què és el que passa si els clients d'una oficina bancària decideixen retirar alhora els diners dels seus comptes corrents disponibles a la vista.

GREMI DE RESTAURACIÓ
Pere Chías
President

**Terrasses:
l'estiu que
no arriba**

Nota
3

Fariem un trist favor als restauradors si, com a representants del sector, ens deixéssim portar de moment que estem vivint. La negociació que recentment hem iniciat amb el govern sobre la futura ordenança de terrasses és l'única via per resoldre el conflicte, però no hauria de distorsionar la valoració que el Gremi ha de fer de la primera meitat del mandat d'Ada Colau. "Una flor no fa estiu", al·lerta el refrany. Fa uns quants mesos l'alcaldesa deia que

l'ordenança de terrasses era "inaplicable" i "molt restrictiva". L'obra del seu govern la contradiu: durant els últims 12 mesos el govern de la ciutat ha iniciat la tramitació de, almenys, 74 ordenacions singulars de terrasses. En 39 d'aquestes, Colau ha sembrat el pànic anunciant supressions de terrasses, dràstiques en espais com els entorns de la Sagrada Família. Més enllà dels gestos, la restauració continua amb l'ai al cor esperant una racionalització de la normativa sobre terrasses que no acaba d'arribar. També els barcelonins anhelan veure el final d'un conflicte absurd. Segons un estudi de la UB, el 85% dels usuaris de terrasses són veïns. Qui pot afirmar, sense negar la realitat, que els veïns aproven l'eliminació de terrasses?

ASSOC. VEÏNS SAGRADA FAMÍLIA
Joan Itxaso
Portaveu

**Més llums
que
ombres**

Nota
6,5

El nostre balanç de l'acció del govern de l'alcaldesa Ada Colau durant aquests dos primers anys, referent al barri de Sagrada Família, projecta llums i ombres. Entre les primeres volem destacar el pla d'habitatge, que preveu 280 habitatges socials a les Glòries i 70 més als jardins de la Indústria, la compra d'un local de 1.400 m² al número 270 del carrer Nàpols per al futur ateneu del barri, l'obertura de noves escoles en la confluència dels carrers Rosselló i

Roger de Flor i també en la de Cartagena, la creació d'una nova zona verda entre els carrers Lepant i Aragó, l'ordenació singular de terrasses a l'entorn del temple de la Sagrada Família i, finalment, les obres de millora al mercat Sagrada Família.

Entre les ombres, en canvi, volem assenyalar la insuficiència de les mesures contra la massificació turística. Creiem que hi ha falta d'inspeccions en activitats d'hostaleria, venda de souvenirs i pisos turístics. A més, lamentem la falta de diàleg amb els veïns afectats per la modificació del pla general metropolità i l'engany als veïns afectats per les vibracions de la línia 2 del metro. Confiam que en el que queda de mandat s'incrementin les llums i se solucionin les ombres.

GREMI D'HOTELS DE BARCELONA
Jordi Clos
President

**No
demonitzar
el turisme**

Nota
5

A l'hora de fer el balanç d'aquests dos anys em passa pel cap una de les frases que va popularitzar en el llenguatge polític el president Tarradellas: "En ocasions és necessari donar un cop de timó per solucionar els problemes i redreçar el rumb". M'enganyaria a mi mateix i faltaria a la meua responsabilitat de president del Gremi d'Hotels de Barcelona si no fos raonablement crític amb la gestió de l'equip de govern. Demonitzar el turisme, i de retruc els hotels, ha fet un trist favor a la

Examen a les polítiques i els gestos del govern municipal de Barcelona

Pas de l'equador

Coincidint amb la meitat del mandat, representants de deu entitats de la ciutat han accedit a la petició de *La Vanguardia* perquè expressin les seves opinions sobre la gestió del govern de BComú i el PSC i, cosa que sol resultar més compromesa i difícil, perquè la puntuïn de 0 a 10. En la majoria d'aquests comentaris es posa en relleu un canvi, en alguns casos

positius, en d'altres de certa decepció, en la percepció de les expectatives generades per Ada Colau quan va arribar a l'alcaldia el 13 de juny i en l'evolució experimentada per aquesta dirigent política de la nova fornada a mesura que ha anat adaptant-se a la realitat plural de la ciutat i a l'enorme complexitat del càrrec que ostenta.

Ada Colau, acabada d'investir alcaldessa, el 13 de juny del 2015

FUNDACIÓ BARCELONA COMERÇ
Salva Vendrell
President

**Més
voluntat
de diàleg**

Nota
6

Després de dos anys de mandat i d'un inici de legislatura força accidentat pel que fa a la presa de decisions compromeses d'efecte directe sobre el comerç, sembla que les coses comencen a canviar. El desconeixement inicial del segment del comerç de proximitat i els repetits canvis d'interlocutors vers el sector han provocat el desconcert en moments determinats i ha complicat, a més, la determinació d'accions en defensa d'aquesta mena de comerç a la ciutat.

Aquest és el cas, per exemple, de la gestió de l'espai públic en format de superilles, un model aprovat sense el consens ni del sector, ni dels comerciants directament afectats i que ha resultat un greuge important contra la nostra activitat econòmica. Malgrat tot, l'Ajuntament ha demostrat, especialment en els darrers mesos, la seva intenció de buscar noves fórmules per ajudar i fortificar el nostre model de comerç. Ens consta que existeix la voluntat d'un apropament més profund i és per això que ens posem a la disposició del consistori per avançar en aquesta cooperació de la millor i més ràpida forma possible. Tenim davant nostre el gran repte dels BID. Per al seu èxit és imprescindible que caminem plegats i, sobretot, en la mateixa direcció.

ASSOC. VEÏNS VILA OLÍMPICA
Jordi Giró
President

**Una cosa
és dir i
l'altra fer**

Nota
5,1

Dos anys de mandat amb regust agredolç. N'esperàvem més, la ciutadania havia demanat canvi i aquest no arriba. No és suficient presentar-se a unes eleccions amb un programa i una llista; cal estar a punt per agafar les regnes, i en aquesta ocasió ha quedat patent que no s'esperaven accedir a l'alcaldia. El govern no ha sabut aprofitar els suports de la investidura, poc diàleg, poca entesa. Pressupostos, PAM, serveis funeraris, contracte de la llum, Glòries... són clars exemples d'això. Alguns han

estat cops d'efecte que es queden en poc més que això i creen frustració en la ciutadania. L'habitatge continua sent una assignatura suspesa: continuem amb pisos sense gent i gent sense pisos. D'altra banda, expulsió de veïns dels barris per la pressió dels especuladors en forma de pujades de lloguers. Un altre aspecte és l'incivisme, que va en augment a les zones on hi ha massificació de l'espai públic. Mala nota per falta de participació i consens amb les veïnes i per no donar suport a les consultes de barri ni els seus resultats. Malament per la gestió i per la falta de transparència davant conflictes en transport públic i a l'espai públic (terrasses, *top manta*). Bona acció en polítiques socials, millorant cada dia també en temes ambientals. Són a meitat del mandat i a temps de reconduir la situació.

FUNDACIÓ ARRELS
Ferran Busquets
Director

**Cal prendre
mesures
realistes**

Nota
4

L'actual govern ha apostat clarament per saber el nombre de persones que dormen al carrer. És un bon exercici de transparència que ha evidenciat que tenim un problema que no para de créixer i que s'agreuja mentre no prenguem mesures realistes. L'actual pla de Barcelona contra el sensellarisme donaria solució només a un centenar de persones en quatre anys, mentre que la realitat és que cada dia 1.026 persones dormen al carrer. Una ciutat que acumula

ciutat. A ningú no li pot agradar que Barcelona comparteixi en aquests moments dos rànquings internacionals contradictoris, el de les ciutats més desitjables per visitar a Europa i el de les ciutats on més es posa de manifest la crítica al turisme. Dit això, algunes coses han començat a canviar entre el Consistori i el gremi. De la impermeabilitat s'ha passat al diàleg, a la recerca del consens, de solucions, d'acords. Soc conscient que aterrar, gairebé per sorpresa, en una institució de les dimensions de l'Ajuntament de Barcelona no és una tasca fàcil i requereix un període d'adaptació. Amb el canvi de segle, Barcelona no tan sols no ha deixat de ser una de les ciutats més importants de la Mediterrània, sinó que s'ha convertit en una de les capitals més reconegudes del món. I a aquesta ens hi devem tots els seus ciutadans.

AMICS DE LA RAMBLA
Fermín Villar
President

La Rambla continua esperant

Nota
5

La Rambla és, molt probablement, el lloc on l'equip de govern de Barcelona En Comú més bé haurà comprovat que la realitat varia enormement si s'observa des de fora o si s'estudia des de dins. Els derrotistes aproximats, dos anys després, continuen sent derrotistes pel que fa al passeig majúscul de Barcelona. Els que desitjàvem millora, dos anys després, continuem esperant que el pla especial d'ordenació de la Rambla comenci a aplicar-se.

Hi ha molts aspectes que no necessiten esperar al concurs internacional, que té previst el seu inici d'aplicació en un llunyà i electoral any 2019. Mentrestant, el mateix valor que l'Ajuntament de Barcelona ha mostrat a controlar millor certes activitats privades ha de ser exigible per al compliment normatiu de les llicències municipals. Totes les ocupacions de via pública autoritzades per l'Ajuntament han de significar un mode de vida per als seus titulars, però sempre amb un retorn qualitatiu per a la ciutadania. Aquests dos anys han servit perquè el nou govern municipal i Amics de la Rambla hagin trobat un espai convenient de feina conjunta. Ara s'ha de coincidir en la gestió del temps, que a la Rambla sovint es converteix en urgència.

BARCELONA OBERTA
Gabriel Jené
President

A la ciutat li manca model

Nota
3,1

En aquests dos anys hi ha hagut un acostament, amb el sector del comerç, especialment amb l'arribada del PSC. No obstant això, la ciutat té una manca de model i de futur il·lusionant. S'ha perdut la capacitat de crear projectes ambiciosos. La cooperació públicoprivada està en retrocés, i s'ha creat un corrent antiempresa molt preocupant. Hi ha problemes no resolts, com el *top manta*, la regulació de les terrasses, la turismefòbia, i en lloc d'afrontar-los i superar-los, es deriven cap a

nous conflictes innecessaris com la revisió de l'ordenança de civisme, les superilles, el tramvia. Aquest escenari genera desconfiança empresarial i ciutadana i, a mitjà termini, pot situar la ciutat en nivells molt per sota dels aconseguits en el passat. Cal recordar que no governen només per als seus votants, sinó per a tots els ciutadans. En relació amb el comerç, s'ha elaborat un pla de treball on els BID seran l'eix principal, però falta veure la seva aplicació. Mentrestant, continuem veient el deteriorament comercial del centre sense polítiques clares per als comerços singulars, la desacceleració econòmica pel Peuat, la proliferació de cadenes globals sense identitat, i un inquietant pla estratègic de turisme. (La nota és la mitjana de les puntuacions de les entitats integrades a Barcelona Oberta)

Contra les imputacions pel 9-N

Protesta a la Barceloneta el 28 de juliol de l'any passat

Al ple municipal de març en estat avançat de gestació

milions i milions d'euros de superàvit pot reconduir la situació apostant clarament per tots els ciutadans que dormen cada dia als carrers de Barcelona. La solució passa per l'habitatge, però ara mateix trobar habitatge de lloguer a Barcelona és cada cop més complicat. Mentrestant la gent continua dormint al carrer, la seva vida es va escurçant fins a 20 anys, prop del 40 per cent d'aquestes persones han patit agressions i la mitjana de temps al carrer és de 3 anys i 9 mesos. No podem dubtar que el seu patiment és enorme. Hi ha una sèrie de propostes d'urgència que permetrien millorar força la vida d'aquestes persones com, per exemple, obrir espais a cada barri on puguin passar la nit. No ens enganyem, ningú no dorm al carrer perquè vol.

FED. ASOC. DE VEÏNS (FAVB)
Ana Menéndez
Presidenta

Encara estem a l'expectativa

Nota
6,5

Equador del mandat i cas Palau: l'Ajuntament de Barcelona acaba forçant el Govern de la Generalitat a exercir el seu vot dins el Consorci del Palau de la Música per acusar Convergència Democràtica dels delictes de tràfic d'influències i finançament il·legal a través de Ferrovià. Tant la Generalitat com l'Orfeo i la Fundació han jugat un paper bastant vergonyós i s'ha via de denunciar institucionalment; aquí l'Ajuntament ha sabut marcar el pas. Les expectatives creades en temes com el dret de l'habitatge i la gestió del turisme no s'han complert, però sí que s'ha iniciat un gir substancial del model amb l'aprovació del Peuat i del pla pel dret a l'habitatge, que ara hauria d'abordar l'obtenció de sòl amb una modificació del Pla General Metropolità i la mobilització de molts més pisos buits de grans tenidors. I forçar les competències d'altres administracions cap a una modificació de la LAU i el gravamen fiscal de les operacions de compravenda de grans fons d'inversió i dels pisos d'ús turístic. En inversions socials per combatre les grans desigualtats i educació, el govern de la ciutat ha demostrat més sensibilitat, però resta pendent una gran revisió del model de serveis socials.

tatives creades en temes com el dret de l'habitatge i la gestió del turisme no s'han complert, però sí que s'ha iniciat un gir substancial del model amb l'aprovació del Peuat i del pla pel dret a l'habitatge, que ara hauria d'abordar l'obtenció de sòl amb una modificació del Pla General Metropolità i la mobilització de molts més pisos buits de grans tenidors. I forçar les competències d'altres administracions cap a una modificació de la LAU i el gravamen fiscal de les operacions de compravenda de grans fons d'inversió i dels pisos d'ús turístic. En inversions socials per combatre les grans desigualtats i educació, el govern de la ciutat ha demostrat més sensibilitat, però resta pendent una gran revisió del model de serveis socials.

ÉLITE TAXI
Alberto Álvarez
Portaveu

Una alcaldessa de matrícula

Nota
9

Només pots saber el que vol el poble si vas córrer pels carrers. Ada Colau, des de la PAH, es va guanyar l'alcaldia, i malgrat no tenir majoria absoluta continua defensant els interessos dels veïns per sobre d'oligarquies, elèctriques, Airbnb, Uber... I a més intenta que les grans empreses que inverteixen a la nostra ciutat no fomentin la precarietat laboral. El conflicte amb els treballadors del metro és una de les seves assignatures pendents, tot i que no deu ser fàcil conviure amb el

gran niu de portes giratòries de l'AMB. Malgrat cometre errors, com la seva política de terrasses, la feina que ha fet és excel·lent. Colau és una alcaldessa per al poble, una alcaldessa preocupada pel planeta: a l'àrea metropolitana la contaminació produeix milers de morts. Una de les prioritats de Colau és combatre-la tant sí com no. A més, l'Ajuntament s'ha posicionat com a institució defensora del taxi, i s'està enfrontant a la política liberalitzadora del Ministeri de Foment. Al meu entendre Colau es mereix un excel·lent. Els resultats que encara no han arribat arribaran, i ho faran malgrat que Colau neda a contracorrent. La seva arribada a l'alcaldia va ser el canvi que necessitava Barcelona. Segur que podem criticar-li moltes coses, però encara es mereix que confiïem en ella.

Paisatges, espais i escenaris literaris a les comarques de Barcelona

Cinc rutes literàries són alguns dels grans atractius del turisme cultural que potencia la Diputació de Barcelona

Si com diu Josep Pla "el paisatge ens fa comprendre la literatura -perquè la literatura és la memòria del paisatge en el temps-", tenim una oportunitat única de conèixer a través de les visites, rutes i itineraris guiats, una mostra dels escenaris on van viure i desenvolupar la seva obra alguns dels autors més importants de les lletres catalanes.

Es tracta de pobles, ciutats, espais i paratges de les comarques barcelonines que han sigut l'escenari de la creació literària de escriptors i poetes catalans a través de la prosa, poemes, i històries narrades... i del naixement, vida i mort de molts d'ells.

Una geografia literària que ens permet acostar-nos a l'autor i a la seva obra, i conèixer els paisatges naturals que el van inspirar. Uns paisatges que adquireixen una gran rellevància, i que han marcat, en alguns casos, el caràcter i les vivències dels personatges.

La Diputació de Barcelona s'encarrega de potenciar l'oferta de turisme cultural a la demarcació de Barcelona. En aquestes comarques van néixer, viure o morir alguns dels millors escriptors i poetes de les lletres catalanes. Van estimar tant els seus racons que van acabar immortalitzats en les seves obres. Paratges naturals, cases encantades, mercats a l'aire lliure i carrers empedrats que ara pots recórrer tu també gràcies a tot un seguit de rutes literàries molt ben senyalitzades. T'animes a viure una experiència turística inoblidable?

1. Ruta Verdaguera a Folgueroles
La Ruta Verdaguera a Folgueroles et fa descobrir els escenaris on va transcórrer la infantesa i joventut del poeta i sacerdot que va trasbalsar la literatura catalana. El recorregut es pot fer guiat o per lliure, i inclou l'Ermita de la Damunt, el Jardí Brins d'Espigol, el Bosc de les Alzines Sureres, la Font Trobada i la Casa Museu, l'habitatge familiar de Mossèn Cinto.

2. Ruta Rusiñol a Sitges
El Cau Ferrat, la residència de Santiago Rusiñol a Sitges, és l'epicentre d'un itinerari pels principals escenaris on es va gestar el Modernisme català. Escriptor, dramaturg, periodista, pintor i col·leccionista, Rusiñol va atraure al poble nombrosos intel·lectuals i artistes i, en

tre tots, hi van deixar un impressionant llegat arquitectònic, literari i estètic.

3. Ruta Espriu a Arenys de Mar
Salvador Espriu va viure a Santa Coloma de Farners, a Viladrau i a Barcelona, però enlloc es va sentir tan bé com a Arenys de Mar, el poble d'on procedien els seus avantpassats i on solia estiuar la seva família. De fet, la seva relació amb aquesta vila marineria va ser tan intensa que va crear l'univers de *Sinera* (Arenys llegit al revés) per evocar el mite del paradís perdut en la seva obra teatral i poètica. Un mite que pots explorar gràcies a una ruta que comença a la residència de vacances dels Espriu i que acaba al cementiri on descansa l'autor, un espai silenciós i aïllat amb unes vistes espectaculars.

4. Ruta Martí i Pol a Roda de Ter
A Roda de Ter, la Ruta Literària de Miquel Martí i Pol et permet resseguir alguns dels indrets més importants en la vida d'aquest prosista, traductor i poeta: la casa on va venir al món, les escoles on va estudiar, la fàbrica tèxtil on va treballar... I també la biblioteca, un edifici molt especial on podràs fullejar les seves obres completes.

5. Ruta Anglada a Vic
L'escriptora Maria Àngels Anglada idolatrava l'Empordà i Grècia, però aquests amors punyents no li van fer oblidar Vic, la ciutat on va néixer, a l'antiga Casa Fontcuberta. Per honorar l'autora que més ha col·laborat a fer il·lustre la capital osonenca, l'oficina de turisme local promou una ruta pels principals escenaris que apareixen en els seus poemes i novel·les: la plaça Major, el mercat, el carrer de la Riera, el seminari vell, la Casa de l'Heura, etc. No et perdís l'oportunitat d'endinsar-te en l'univers tridimensional d'una escriptora que estimava les històries complexes de fons i d'aparència senzilles.

Al marge d'aquestes rutes, són diversos els autors -no només purament escriptors- que han vinculat la seva obra a paisatges i indrets concrets, i d'aquesta relació se n'han acabat generant referents turístics. És el cas de Picasso, amb el Museu a Gòsol; la Fundació Palau de Caldes d'Estrac; Mossèn Cinto Verdaguera, que a més de la ruta té les visites Verdaguera a les Masies de Voltregà; Manolo Hugué, amb el Museu Thermalia a Caldes de Montbui; Josep Maria Sert a la Catedral de Vic, o Joan Abelló, amb el Museu Abelló a Mollet del Vallès.

L'ATRACCIÓ DEL MODERNISME

Literatura a banda, si es tracta de trobar un concepte que lligui cultura i turisme a les comarques de Barcelona, al capdavant de la llista s'hi ha de posar el Modernisme. Per descomptat amb la figura de Gaudí, bona part de l'obra del qual és Patrimoni de la Humanitat per la Unesco. Però no només:

- Antoni Gaudí (Palau Güell, Nau Gaudí de Mataró, Cripta de la Colònia Güell a Santa Coloma de Cervelló, Jardins Artigas a la Pobla de Lillet).

- Lluís Domènech i Montaner (Palau de la Música Catalana, Hospital de Sant Pau de Barcelona,

Casa Museu Lluís Domènech i Montaner a Canet de Mar).

- Puig i Cadafalch (Casa Amatller i Casa de les Punxes, Casa Coll i Regàs a Mataró, Mercat del Rengle a Mataró i Casa Garí a Mataró, Caves Codorniu).

- Josep Maria Jujol (Can Negre i Torre dels Ous a Sant Joan Despi).

- Lluís Muncunill (Museu de la Ciència i de la Tècnica de Catalunya, Masia Freixa, Vapor Aymerich, Amat i Jover a Terrassa).

- Manuel Joaquim Raspall (Illa Raspall, Casa Barbey de l'Illa Raspall de la Garriga o Cal Barber a l'Ametlla del Vallès).

BCN+ Barcelona és molt més

FINANCES

El banc de catalans que no va voler ser català

El Popular dels Valls-Taberner va dir 'no' a CaixaBank i al Sabadell mesos abans d'iniciar la caiguda

ALBERT MARTÍN
BARCELONA

Aquest dimarts, poc abans de les 15.00 hores, les oficines del Banco Popular esgotaven les seves reserves d'efectiu. Això precedia unes hores de vertigen que es van saldar amb la resolució, primer, i la venda, després, al Santander. Així, les decisions del que era el sisè banc d'Espanya passaran de prendre's a la seu del barri d'Hortaleza de Madrid a adoptar-se a la ciutat del Santander, a Boadilla del Monte. Uns centres de decisió molt allunyats de Catalunya, tot i que la història del banc hi va estar molt vinculada.

Veient els cognoms dels consellers del banc de l'era Ron (Larena, Higuera, Arias, Aparicio, Martín, Calderón, Ruiz, Estévez, Revoredo, Oroviogiochea, Pérez i Mateu, Tardío i -l'únic cognom català- Ana María Molins) queda clar que la catalanitat del banc era remota. Però no sempre ha sigut així.

El banc va néixer el 1926 de la mà d'Emilio González-Llana Fagoaga a Madrid, i la seva primera seu es va situar a Jerez. Però després de la Guerra Civil, el Grup Millet, liderat per Fèlix Millet Maristany (pare del saquejador confès del Palau de la Música) en va aconseguir el control. I amb ell va arribar el seu cosí Lluís Valls-Taberner, possiblement el financer més influent de la història del Popular.

Sota el seu lideratge, el banc es va acostumar a ser citat cada any com el més rendible del món, i fins a principis dels anys 2000 es considerava el més solvent del continent. El 2004, però, el financer català va fer un pas enrere i va triar per succeir-lo Àngel Ron, principal responsable de l'enfonsament del banc. Segons fonts financeres, es van conèixer a

La nova seu que el Banco Popular s'estava construint al barri madrileny de San Blas. EMILIO NARANJO / EFE

missa, gràcies al perfil religiós de tots dos. Amb Ron va arribar l'escalada immobiliària, la compra del Pastor i l'inici de la fi.

Doble negativa a la Diagonal

Va ser aquesta deriva el que va alertar de la posició de feblesa de l'entitat i va atraure l'interès d'altres bancs. Un d'ells va ser CaixaBank. En un moviment poc explicat, durant la primavera del 2014 l'entitat que presidia Isidre Fainé va proposar una fusió a Ron. Fonts financeres expliquen a l'ARA que el banquer gallec va respondre "verbalment que sí", que li semblava una "gran opera-

Negatives
Fainé, el 2014, i Oliu, el 2016, van temptar Ron amb un càrrec sense èxit

ció". També va ajudar a convèncer-lo el fet que se li va oferir el càrrec de conseller delegat, que ostentava Joan Maria Nin, rellevat aquell mateix juny per discrepàncies amb el president de l'entitat.

L'operació va anar al consell del Popular i allà va ser rebutjada. Fonts del sector expliquen que va ser el conseller delegat del Popular, Francisco Gómez, qui va convèncer Ron. CaixaBank va insistir recordant que els tests d'estrès advertien que el Popular tenia problemes, però no hi havia res a fer.

Josep Oliu, el president del Sabadell, es va trobar una situació sem-

blant l'estiu passat. Va sondejar la compra i hauria ofert a Ron el càrrec de copresident o vicepresident. Fins i tot hauria parlat amb Antonio del Valle, principal accionista del Popular, sobre el rol que tindria l'Opus Dei, molt ancorat al banc amb seu a Madrid, en el futur banc. Però Ron, altra vegada, va preferir anar per lliure.

En les últimes setmanes, cap de les dues entitats s'ha interessat pel banc. Ara el Sabadell ja es prepara per llançar una ofensiva comercial sobre els clients de l'entitat rival. Ja ho van fer quan el BBVA es va quedar amb CatalunyaCaixa, i el pla va funcionar. ■

DATES CLAU DE LA HISTÒRIA DEL BANC

1926

L'enginyer i polític del Partit Conservador Emilio González-Llana funda el Popular a Madrid. No van obrir oficina a Barcelona fins al gener del 1936.

1944

El grup Millet, que liderava Fèlix Millet Maristany, pren el control de l'entitat. Amb ell hi arriba el seu cosí Lluís Valls-Taberner, considerat l'artífex de l'èxit d'un banc que durant dècades va ser considerat un dels més rendibles i solvents del món.

2006

Valls-Taberner deixa la presidència del Popular a Àngel Ron. La seva gestió va estar marcada per la imprudència immobiliària i la ruïnosa compra del Pastor.

2017

Emilio Saracho agreuja la situació del banc anunciant una ampliació de capital i l'inici del procés de venda. El banc és intervingut pel BCE i venut al Santander.

DATA I PREGUNTA

111 dies per mesurar forces

El compte enrere per a la celebració del referèndum ja ha començat. Fins a l'1 d'octubre, Generalitat i Estat disputaran una partida de cartes en què tots dos tenen fortaleces però també debilitats

DAVID MIRÓ * BARCELONA

Carles Puigdemont

ELS PUNTS FORTS

Majoria absoluta al Parlament

El bloc sobiranista ha llimat asprors i camina unit cap al referèndum.

L'experiència del 9-N

El Govern sap que posar les urnes sense permís de l'Estat és possible.

Compromís del Govern

Els alts càrrecs van comprometre's amb la consulta en un acte solemne.

No repetirà com a candidat

Li dona legitimitat perquè la seva estratègia fugi de la clau electoral.

El paper de la societat civil

Les entitats preparen la "mobilització permanent" per al moment decisiu del procés.

El civisme per bandera

Tot i la tensió política, el Procés és cívic, democràtic i pacífic.

ELS PUNTS FEBLES

Les relacions amb la CUP

Els anticapitalistes han posat al límit la legislatura en dues ocasions.

La por dels funcionaris

L'obligació d'incomplir lleis estatals genera recels al cos funcional, i l'Estat ja els ha advertit.

Els dubtes dels comuns

La majoria sobiranista perd suports amb la via unilateral.

Els escàndols que afecten CDC

La sentència del cas Palau pot arribar en el moment decisiu del Procés.

No té el control de les infraestructures bàsiques

La força de l'Estat i el control dels llocs clau pot frenar la via unilateral.

No té la clau de la caixa per recaptar tots els impostos

La Hisenda catalana encara no pot evitar que els diners vagin a Madrid.

Incomplir lleis estatals genera recels als funcionaris

Mariano Rajoy

ELS PUNTS FORTS

Capacitat coercitiva de l'Estat

Rajoy té a les mans la possibilitat de fer servir la força per intimidar els dirigents sobiranistes.

Complicitat dels mitjans de comunicació estatals

Algunes capçaleres contribueixen a abonar el relat contra el Procés, presentant-lo com a antidemocràtic.

Suport de Ciutadans i el PSOE

Tant Rivera com Sánchez s'han posat al costat de Rajoy en contra de la via unilateral.

Control de la fiscalia i el TC

Els dos organismes han servit d'ariet de Rajoy contra el Procés, i han posat en el punt de mira el Govern i el Parlament.

Suport internacional

El govern espanyol ha comptat fins ara amb declaracions de líders europeus a favor de la unitat d'Espanya.

ELS PUNTS FEBLES

El 9-N el va deixar en evidència

L'absència de l'Estat durant el procés participatiu va demostrar que es podia celebrar una consulta.

La baixa valoració a Catalunya

Tot i guanyar les eleccions espanyoles, Rajoy té uns nivells d'acceptació molt baixos entre els catalans.

El risc de passar-se de frenada

Respondre amb massa duresa pot fer-li perdre la batalla del relat.

No té majoria absoluta al Congrés

A diferència de l'anterior legislatura, ara prendre algunes decisions requerirà debat.

Mai abans s'han pres mesures com la suspensió de l'autonomia

També l'Estat es mourà en terreny desconegut si ha d'aplicar l'article 155 de la Constitució.

Té el risc de passar-se de frenada amb la resposta al Govern

Font: Elaboració pròpia / Gràfic: ARA

11 Junio, 2017

Puigdemont oferirà al Congrés debate l'1-0

► El president busca la invitació de la presidenta de la Cambra, Ana Pastor, per parlamentar amb Rajoy

► El PDECat crida a la mobilització a favor de la consulta i assegura: "No ens faran ni pessigolles" **POLÍTICA 21 A 26**

Política

La qüestió catalana

Puigdemont s'ofertirà per carta al Congrés per defensar el referèndum

El president transmetrà a Ana Pastor la seva voluntat d'explicar la proposta catalana

El president de la Generalitat, Carles Puigdemont, va visitar ahir a la tarda la Fira de la Gamba de Palamós

RUBÉN MORENO / GENERALITAT DE CATALUNYA

LA CRÒNICA

Isabel García Pagan
 Barcelona

Carles Puigdemont està disposat a jugar totes les seves cartes per aconseguir que se celebri el referèndum previst per al 1 d'octubre a Catalunya. El compromís i determinació del seu Govern, la majoria independentista al Parlament per a tramitar la proposta de referèndum, la mobilització continua programada per les entitats sobiranistes fins al dia D... i aquelles altres cartes, les de sempre, que fins al moment no serveixen més que per fixar posicions i manifestar voluntats.

La febre epistolar de les relacions entre el Palau de la Generalitat i les institucions de l'Estat i la UE arribarà en uns dies al Congrés. Després de Mariano Rajoy i el president de la Comissió de Venècia, el president té previst remetre una nova missiva oferint diàleg al Govern central i als partits d'àmbit estatal, però aquesta vegada a través de la presidenta de la Cambra Baixa, Ana Pastor.

L'Executiu de Mariano Rajoy va

oferir a Puigdemont que repetís l'operació Ibarretxe i sotmetés la seva proposta de referèndum a consideració del ple del Congrés. Les vies que els populars posen sobre la taula són que el Parlament tramiti una proposta de reforma de l'Estatut o de la Constitució i que el president la defensés a l'hemicicle.

LA FÓRMULA

El president busca una "invitació" de la presidenta del Congrés per debatre amb Rajoy

L'ARGUMENT AL PALAU

"Si està disposat a replicar la censura d'Iglesias, ha de tenir temps per a Catalunya"

Però el president s'aferra que el Congrés i Rajoy han dit no a les pretensions de Catalunya en 18 ocasions. Per això, es posarà a disposició d'Ana Pastor per anar al Congrés a explicar la proposta catalana de re-

ferèndum i la seva pregunta -"Voleu que Catalunya sigui un Estat independent en forma de república?"- i, fins i tot, per debatre-la, però no per demanar una ponència constitucional, ni molt menys sotmetre els seus plans a votació a Madrid.

El plantejament del president és que aquesta etapa ja va passar; les propostes catalanes van ser rebutjades i l'únic que queda per votar al Congrés és "la proposta del Govern d'Espanya, si la té". El que busca Puigdemont és una "invitació" de la presidenta del Congrés per fer efectiu el més similar a un cara a cara amb Mariano Rajoy. Una proposta que des del Palau de la Generalitat argumenten amb la decisió del president del Govern central de donar la rèplica a l'hemicicle, la propera setmana, a la moció de censura presentada per Podem. "Si té temps per replicar a Pablo Iglesias, hauria de poder fer un esforç per afrontar el que ell mateix considera com un greu problema", afirmen fonts de l'Executiu català.

Puigdemont vol que es faci evident a tota hora, i fins al dia 1 d'octubre, la seva disposició a assegurar en una taula amb Rajoy. Es reitera-

Un watsap i els castells

LA PREGUNTA
"Voleu...?"

Vol o voleu, aquesta era la qüestió. La redacció de la pregunta, incloent l'Estat i la república, va ser bufar i fer ampolles davant els dubtes del president sobre la forma verbal que l'havia d'encetar. Ho va solucionar gràcies a un xat de filòlegs de llengua catalana.

LA DATA

I Santa Tecla?

El compromís fixava el referèndum a la segona quinzena de setembre, però el dia 24 es descartà per coincidir amb les festes de la Mercè de Barcelona. El president, però, no es va oblidar de Santa Tecla i els 10 dies de festes a Tarragona.

rà per diferents vies l'oferta d'un acord, però el president tampoc no pensa perdre el temps. Després d'anunciar divendres la data i la pregunta del referèndum, la seva declaració institucional va ser remesa als ambaixadors acreditats a Madrid i el cos consular a Barcelona, però no a la Moncloa. En paral·lel, la Conselleria d'Afers i Relacions Institucionals i Exteriors i Transparència remetia un memorandum en què s'anunciava la data del referèndum i es defensava la consulta com a "única ruta possible" per determinar les relacions entre Catalunya i la resta de l'Estat.

La feina dels estratèges governamentals té ara un rumb fix. Els propers dies se succeiran actuacions per visualitzar que l'organització del referèndum està en marxa: l'acreditació definitiva de les empreses que aspiren al contracte de subministrament de les urnes, s'avançarà en la concreció del cens i en la definició dels espais de votació.

En aquest àmbit, seran els alcaldes els qui prendran protagonisme aquests propers dies. Al calendari del procés hi ha marcat en vermell un acte municipalista en el qual els ajuntaments partidaris del referèndum manifestaran el seu suport al Govern. Es tracta, segons fonts de l'Executiu català, d'evidenciar que la consulta "no és cosa de Puigdemont o d'Oriol Junqueras", sinó que totes les institucions -la Generalitat, amb el Govern i els alts càrrecs, el Parlament i els ajuntaments- estan "conjurades" per celebrar el referèndum. Així, assenyalen, la resposta del Govern de Rajoy no anirà "contra persones, sinó contra institucions".

Malgrat que al bloc independentista continua obert el debat sobre si la norma que reguli el referèndum ha de formar part del corpus de la llei de transitorietat jurídica o tenir vida pròpia, des del Govern i el grup parlamentari es minimitzen les diferències. El contingut de la norma es coneixerà abans de l'aturada estival, tot i que es recorda que, en qualsevol cas, no està previst de "firmar res" -l'aprovació d'una llei al Parlament, la convocatòria del referèndum o els concursos de subministrament de materials- fins a l'última setmana d'agost o la primera de setembre. Al portaveu del Govern central, Íñigo Méndez de Vigo, li agrada repetir que "els pensaments són lliures" així que, en espera dels fets i de la concreció de si el Consell de Ministres demana al Tribunal Constitucional que actuï o bé ho fa la Fiscalia, no falten elucubracions en la

CONTINUA A LA PÀGINA SEGÜENT >>

11 Junio, 2017

Els alcaldes sobiranistes guanyaran protagonisme en el camí cap a l'1-O

>> VE DE LA PÀGINA ANTERIOR

Generalitat en funció del càrrec que s'ostenti. A Presidència, fins i tot esperen operacions "quirúrgiques" de suspensió de competències, incloent la de la convocatòria electoral, que té el president de la Generalitat.

També s'ajustaran els discursos en el si del Govern durant el tram decisiu cap al referèndum. Puigdemont manté contactes regulars amb representants empresarials i sindicals a la recerca de comprensió per la via unilateral encara que no li donin suport explícitament.

També amb els comuns d'Ada Colau, però tots saben que la unitat ha de començar per casa.

Després de la conferència conjunta a Brussel·les del passat el gener, Puigdemont i Junqueras van imposar un tancament de files en el Govern i els seus partits que, tanmateix, no va poder evitar incidents com la crisi de la gravació a David Bonvehí, però que els ha permès avançar. "No vivim en una bassa d'oli però anem endavant". La pregunta del referèndum és un exemple. Inclou la paraula "república", a ERC agraeixen el gest i el relacionen no amb el passat sinó

amb una evocació a un canvi de règim. Ara bé: si no hi aparegués "no passaria res". El que sí que tenen clar és que a partir d'ara el relat ha de girar entorn del perquè el referèndum és "l'única sortida a un règim asfixiant". D'aquí ve la singularitat del discurs de Junqueras dividint al Palau de la Generalitat citant l'operació Catalunya, l'escàndol del projecte Castor o com el Govern de Madrid s'ha "ventilat" el fons de reserva de la Seguretat Social.

Els republicans també estan disposats a acompanyar el discurs anticorrupció de Puigdemont just quan la justícia pressiona l'antiga Convergència amb la sentència del cas Palau pendent i la investigació del 3% en marxa, la qual cosa ha suposat la imputació de Germà Gordó i la seva ruptura amb el PDECat. "És evident que en el futur els interessos seran divergents, però ara tots tenim clar que unes eleccions no poden substituir el referèn-

L'ALIANÇA INDEPENDENTISTA

La relació entre els socis resisteix: "No vivim en una bassa d'oli, però tirem endavant"

ELS COMUNS

Domènech avisa que no donaran "xecs en blanc" al full de ruta del Govern

dum", afirmen fonts republicanes. L'acord, afirmen, és que "no hi haurà eleccions autonòmiques" i que és preferible ser inhabilitat per la justícia intentant fer un referèndum que "pels teus propis votants".

Igual de complexa es presenta la relació del Govern amb els comuns d'Ada Colau. La reacció de l'alcalde i de Xavier Domènech a

l'anunci de la pregunta va ser considerada "suau" des del Palau de la Generalitat. Després de la reunió de dimarts en què el Pacte Nacional pel Referèndum va passar a un estat d'hibernació, el discurs del dirigent de Catalunya en Comú allunyava de l'imaginari del referèndum la xifra màgica del 80% de suport. Domènech no té previst participar avui en l'acte de reivindicació del referèndum a les columnes de Puig i Cadafalch, i ahir va avisar que no donaran "un xec en blanc a una majoria de la qual no participem ni a anuncis simbòlics". No obstant això, la constatació que més enllà d'insistir en un referèndum amb garanties s'admeti que es cridarà a la mobilització suposa un respir per als socis del Govern. Els comuns aspiren a blindar el seu projecte del full de ruta del Govern, però també són conscients que tenen pendent una reflexió interna que aspiren a resoldre en la reunió de la coordinadora del 8 de juliol.●

QUEDA DICHO

Oleguer Pujol
HIJO DEL 'EXPRESIDENT'

«Han querido desterrar a mi padre, como China hizo con el Dalái Lama»

«Yo no tengo días malos porque no soy mujer»

Vladimir Putin
PRESIDENTE DE RUSIA

E. García Serrano
TERTULIANO DE INTERECONOMÍA

«[Irene Montero] Es la zarina roja de Pablo Iglesias, la chati del alfeñique bolchevique»

Xavier Melero
ABOGADO DE CDC

«La bandera del 'caso Palau' es la pirata, no la catalana»

Julio Iglesias
CANTANTE

«Mi mayor éxito es estar vivo»

Theresa May
PRIMERA MINISTRA BRITÁNICA

«Si nuestra leyes de derechos humanos nos lo impiden [restringir la libertad de sospechosos de terrorismo], las cambiaremos»

Artur Mas
'EXPRESIDENT' DE LA
GENERALITAT

«La reacción
del PDECat
con Gordó fue
tan necesaria
como injusta»

Acaben tots els informes dels acusats en el cas Palau de la Música

ACN BARCELONA

■ El judici del cas Palau va arribant a la seva fi després de més de tres mesos de sessions no consecutives. En la penúltima jornada de la vista, celebrada ahir, van acabar de presentar els seus informes finals els advocats dels últims acusats que quedaven per fer-ho, és a dir, els que han tingut menys protagonisme durant el llarg procés judicial.

D'aquesta manera, divendres de la setmana que ve està previst que acabi el judici amb la presentació dels últims informes finals corresponents als responsables civils subsidiaris i a títol lucratiu, com són CDC, les esposes de Millet i Montull o les seves filles. A continuació tots els acusats tindran dret a l'últim torn de paraula, i el judici quedarà vist per a sentència.

En la sessió que es va celebrar ahir van informar els advocats dels empresaris Juan Manuel Parra i Vicente Muñoz, i dels assessors legals i fiscals Raimon Bergós, Santiago Llopart i Edmundo Quintana. Tots ells van coincidir a demanar l'absolució o unes penes molt rebaixades a causa de les nombroses circumstàncies atenuants, sobretot les dilacions indegudes.

L'advocat de Parra, que va admetre haver cobrat del Palau factures dirigides inicialment a CDC, va demanar que es tingui en compte la seva confessió, la reparació del dany, ja que ha retornat els 824.000 euros cobrats del Palau, i l'estat de necessitat de la seva empresa en el moment dels fets, ja que CDC no li pagava els treballs audiovisuals fets per a la campanya electoral del 2004.

Acaben els informes de tots els acusats del cas Palau

► Està previst pel proper divendres que acabi el judici amb la presentació de l'informe de CDC

ACN/DdG BARCELONA

■ El judici del «cas Palau» va arribar a la seva fi després de més de tres mesos de sessions no consecutives. En la penúltima jornada, celebrada ahir, van acabar de pre-

sentar els seus informes finals els advocats dels últims acusats que quedaven per fer-ho els que han tingut menys protagonisme durant el llarg procés judicial. Així, per a divendres de la setmana que ve està previst que acabi el judici amb la presentació dels últims informes finals corresponents als responsables civils subsidiaris i a títol lucratiu, com CDC, les esposes de Millet i Montull o les seves esposes. A continuació tots els

acusats tindran dret a l'últim torn de paraula, i el judici quedarà vist per a sentència.

En la sessió d'ahir van informar els advocats dels empresaris Juan Manuel Parra i Vicente Muñoz, i dels assessors legals i fiscals Raimon Bergós, Santiago Llopert i Edmundo Quintana. Tots van coincidir en demanar l'absolució o penes molt rebaixades degut a les nombroses circumstàncies atenuants, sobretot les dilacions

indegudes.

L'advocat de Parra, que va admetre haver cobrat del Palau factures dirigides inicialment a CDC, vademananar que es tingui en compte la seva confessió, la reparació del dany, ja que ha retornat els 824.000 euros cobrats del Palau, i l'estat de necessitat de la seva empresa en el moment dels fets, ja que CDC no li pagava els treballs audiovisuals fets per a la campanya electoral del 2004.

TRIBUNALS ■ DIVENDRES QUE VE ES TANCA EL JUDICI

Acaben els informes finals dels acusats del 'cas Palau'

■ El judici del 'cas Palau' va arribant a la seva fi després de més de tres mesos de sessions no consecutives. En la penúltima jornada, aquest divendres, han acabat de presentar els seus informes finals els advocats dels últims acusats que quedaven per fer-ho els que han tingut menys protagonisme durant el llarg procés judicial.

Per a divendres de la setmana que ve està previst que acabi el judici amb la presentació dels últims informes finals corresponents als responsables civils subsidiaris i a títol lucratiu, com CDC, les esposes de Millet i Montull o les seves esposes. A continuació tots els acusats tindran dret a l'últim torn de paraula, i el judici quedarà vist per a sentència.

En la sessió d'ahir van intervenir els advocats dels empresaris Juan Manuel Parra i Vicente Muñoz, i dels assessors legals i fiscals Raimon Bergós, Santiago Llopart i Edmundo Quintana. Tots van coincidir en demanar l'absolució o penes molt reduïdes a causa de les nombroses circumstàncies atenuants.

L'advocat de Parra, que va admetre haver cobrat del Palau factures dirigides inicialment a CDC, va demanar que es tingui en compte la seva confessió, la reparació del dany, ja que ha retornat els 824.000 euros cobrats del Palau, i l'estat de necessitat de la seva empresa en el moment dels fets, ja que CDC no li pagava els treballs audiovisuals fets per a la campanya electoral del 2004.

PER L'ESCAIRE

David
Carabén

El vestit nou de l'emperador

Als anys noranta del tombant de segle, Occident va viure una molt profunda reformulació del valor intrínsec de les imatges. Es va posar en dubte la seva capacitat de dir la veritat. La dècada va començar amb la guerra del Golf, amb els informatius de la CNN en directe des del front i aquelles imatges de videojoc que captaven les càmeres instal·lades als bombarders americans. La revolució digital arribava al cinema i a la televisió.

De seguida va aparèixer el *JFK* d'Oliver Stone, en què la veritat del magnicidi es descobria i cononia a través de la manipulació de les imatges i, en no res, el moviment dogma 95, de Lars von Trier, que, tot i celebrar l'adveniment del món digital, ho feia amb el compromís d'evitar els efectes especials i l'artificialitat a què convidava la nova tecnologia.

Hi pensava tot mirant *OJ: Made in America* (2016), l'esplèndida sèrie documental que ens relata l'auge i la caiguda de l'actor i estrella del futbol americà OJ Simpson. Acusat d'assasinar a sang freda la seva exparella i un amic la nit del 12 de juny de 1994, la producció ens acompanya al llarg del judici més publicitat de la història. L'ambient en què es va produir tenia com a antecedent immediat i principal els disturbis de Los Angeles de la primavera de 1992. Més enllà dels nostres Jocs Olímpics i de la primera Copa d'Europa del Barça, també és ara que celebrem el trenta aniversari d'aquells esdeveniments d'abast mundial. L'esclat de violència als carrers havia començat amb l'absolució dels policies a qui, en unes imatges captades per un video-aficionat des del balcó de casa, tothom havia vist apallissant acarnissadament el taxista Rodney King. Ningú podia entendre

Més enllà de veure'ls en pilotes, encara triguem massa a engegar els nostres governants a passeig

que no n'hi hagués prou amb aquelles imatges per condemnar els agressors.

Després dels Jocs, aquí a Barcelona, Manel Huerga va engegar Betevé, enviant reporters amb petites càmeres digitals de vídeo pels carrers de la ciutat. Jo n'era un. I recordo que teníem la idea que els mitjans de producció àudio-visual i, per tant, la mirada sobre la realitat, deixaria de ser uniforme i unívoca, deixaria d'estar només en mans de quatre poderosos i s'espargiria entre la ciutadania més o menys compromesa. Aquella idea o miratge possiblement s'hagi vist superada per Wikileaks, que en té prou amb accedir a les seves dades per demostrar que l'emperador va nu. És veritat que s'han trobat més maneres i millors de posar en evidència el mal exercici del poder. Però quan un fa recompte de la ingent acumulació d'arguments en contra dels nostres governants –Bárcenas, Millet o el preu de Neymar, tan és– un s'adona que, més enllà de veure'ls en pilotes, encara triguem massa a engegar-los a passeig.

CONSULTEU MÉS ARTICLES A L'ARA.CAT

Notes sobre el Procés (14)

1. Data i pregunta. L'anunci de la data i la pregunta ho ha canviat tot i no ha canviat res. No ha canviat res perquè ens seguim movent en el terreny dels anuncis: no s'ha fet sinó reiterar el compromís de convocar un referèndum, sigui acordat, sigui no acordat. Encara no és hora que els fiscals actuïn.

Ho ha canviat tot perquè el Govern s'ha situat ja clarament més enllà de la línia de no retorn. Cada cop és menys possible que el Govern sigui capaç de deixar d'organitzar un referèndum sense caure en el descreït més absolut.

2. Un conflicte civilitzat. L'anunci de la data i la pregunta sembla que fa inevitable el conflicte entre dues Espanyes. La història d'Espanya n'està farcida, i sempre s'han resolt a bufetades. Machado ja va dir que *"en España, de cada diez cabezas, nueve embisten y una piensa"*.

Penso que, després de la sentència de l'Estatut del 2006, l'única opció que tenim els que creiem que Catalunya té dret a gestionar autònomament la seva cultura i la seva economia és obstinar-nos en el dret a decidir. Penso que seria millor que l'estat espanyol s'adonés que no es pot guanyar sempre per golejada, que és millor escoltar i negociar, i que per això cal oferir un projecte alternatiu. Penso que l'Estat no farà cap d'aquestes coses. Penso, per tant, que el govern de la Generalitat ja només pot optar entre la humiliació o la il·legalitat. Espero que aquesta vegada el conflicte es resolgui civilitzadament. No confio que ningú de fora ens ajudi, però sí que confio que els de fora impediran que es facin les barbaritats de sempre.

3. KISS. Sembla que els líders independentistes debaten si el que toca ara és aprovar una llei de desconexió que reguli l'endemà de la proclamació de la independència (com la que es va filtrar el 24 de maig), o si, en canvi, es tracta d'aprovar una llei que es limiti a instar el Govern a convocar i organitzar un referèndum.

Per resoldre aquesta qüestió és oportú recordar que per triomfar en un propòsit és vital centrar-se en l'objectiu sense deixar que assumptes secundaris dispersin les energies. De vegades se'n diu *principi KISS*, per *"Keep it simple, stupid"*.

MIQUEL PUIG

ECONOMISTA

Entre la nit de les eleccions del 27-S i el discurs en què Puigdemont va proposar "Referèndum o referèndum" (28-9-16), l'independentisme havia perdut els papers. El full de ruta deia que si es guanyaven les eleccions "plebiscitàries" tocava proclamar la independència, convocar eleccions constitucionals i després un referèndum, però *és* havien guanyat les eleccions?

Puigdemont va tornar el tren a la via dient "Referèndum o referèndum". No va

dir que si es guanyava el referèndum Catalunya seria una república social però de mercat, respectuosa amb el medi ambient però sense exagerar, liberal però compassiva, etc., etc. Va dir "Referèndum o referèndum". Doncs això.

4. El PDECat, en respiració assistida. El projecte PDECat –la transformació de CDC en un partit alliberat del seu passat més fosc– semblava fa una setmana condemnat al fracàs. Jo mateix vaig escriure: "Als dirigents del nou partit se'ls acaben –si és que no se'ls han acabat ja– les oportunitats per demostrar que la creació del PDECat no va ser només una maniobra de camuflatge maldestrament executada".

Hi havia motius de sobres per al pessimisme. El congrés fundacional va posar de manifest la incapacitat dels organitzadors. L'elecció del nom va ser un despropòsit. Les tensions entre els dirigents de l'antiga CDC i la nova direcció –guanyadora per sorpresa– han estat un secret a crits. Que Mas, president del partit, demanés al Tribunal Suprem que se li permeti concórrer a eleccions celebrades sota la legislació espanyola (3-5-17) no podia significar sinó que no creia en el projecte del govern a què dona suport. Que el departament de Cultura s'oposés a fer que el Palau de la Música reclamés a CDC el retorn dels diners desviats (15-5-17) i que, després, els diputats del PDECat no se sumessin a la resta de diputats de JxSí en la mateixa demanda (17-5-17) no podia significar sinó que el partit seguia compromès psicològicament amb les activitats irregulars (encara que no necessàriament il·legals) de CDC que van justificar la seva dissolució.

Ara bé, el nítid posicionament de la nova direcció en relació al processament de Germà Gordó ha posat de manifest que hi ha algú dins del partit disposat a presentar batalla per salvar el projecte. El pronòstic ha passat de fatal a reservat. No és poc.

S'ha criticat el silenci de Mas. Els uns, perquè no ha donat suport a la direcció; els altres, perquè no n'ha donat a Gordó. Conscientment o no, Mas ha fet el que més li convenia al seu partit: deixar clar que el timó ja no el porta ell.

XAVIER BERTAL

No confio que ningú de fora ens ajudi, però sí que confio que els de fora impediran que es facin les barbaritats de sempre

REPORTAJE

**Historia de un desafío
en cinco actos** PÁGINAS 20 Y 21

10 Junio, 2017

La Generalitat catalana marca un nuevo horizonte de ruptura tras un lustro de hechos consumados al margen de la legalidad

Historia de un desafío en cinco actos

VERA GUTIÉRREZ CALVO, Madrid
Lo primero que Artur Mas pidió fue dinero. El "pacto fiscal". Casi cinco años después, el Gobierno de su sucesor, Carles Puigdemont, ha anunciado la fecha y la pregunta de un referéndum de independencia que estaría, si se celebra, fuera de la ley, y con el que pretende —si triunfase el sí— que Cataluña se separe automáticamente del resto de España. Entre medias ha habido un reguero de declaraciones de intenciones y hechos consumados con los que la Generalitat catalana ha ido asfaltando su camino. La respuesta del Gobierno del PP ha sido siempre la misma: impugnar cada envite ante los tribunales y esperar a que un día cesaran. Este es un resumen de lo sucedido en un lustro vertiginoso en el que una institución del Estado, la Generalitat, se declaró al margen de las leyes del Estado.

1. El pacto fiscal. Habían pasado dos años de la sentencia que recortó el Estatuto de Autonomía por inconstitucional —generando un fuerte malestar político en Cataluña— cuando, en 2012, la Generalitat planteó su pulso. Fue el 20 de septiembre con una reunión en La Moncloa entre Mariano Rajoy y Artur Mas. El entonces presidente catalán, cuyo Gobierno, ahogado por la crisis económica, llevaba dos años aplicando profundos recortes en Cataluña —y sufriendo las protestas ciudadanas por ello—, y que acababa de pedir formalmente el rescate al Estado para poder afrontar pagos, llegó a La Moncloa con una exigencia: el "pacto fiscal". Una reclamación que había aprobado dos meses antes el Parlamento de Cataluña y que había estado en el centro de la Diada del 11-S de ese

año (la que inició el ciclo de las Diadas multitudinarias). Lo que pedía la Generalitat era un modelo de financiación para Cataluña mejor que el del resto de comunidades del sistema común, es decir, similar al vasco y al navarro. Rajoy dijo no.

En la conferencia de prensa tras ese encuentro, Mas afirmó: "No tiene sentido obsecarse en un camino que está cerrado". "Constatando que esto no ha ido bien, sería un error insistir. Cataluña tiene que hacer una profunda reflexión", dijo, emplazándose a "tomar decisiones". Subrayó, eso sí, que no hablaba "en términos de ruptura con España", porque "esto en Europa no se entendería y llevaría "al aislamiento total".

2. Cataluña, soberana. Sólo una semana después de esa conferencia de prensa, a mitad de legislatura, Mas disolvió el Parlament y convocaba elecciones. Y dos días más tarde, el 27 de septiembre, la Cámara catalana acordaba, a instancias del *president*, celebrar una "consulta" de autodeterminación en la legislatura siguiente. Mas detalló: "Primero hay que intentarlo de acuerdo con las leyes, y, si no se puede, hacerlo igualmente. La consulta debe producirse en cualquier caso". La campaña de las autonómicas del 25 de noviembre —inicio del declive de Convergència y la ascensión de ERC— giró así en torno a un único tema: soberanismo sí o no.

Apenas dos meses después, el 23 de enero de 2013, el Parlamento catalán aprobaba otra resolución en la que atribuía al "pueblo de Cataluña" la condición de "sujeto político y jurídico soberano". El Gobierno de Rajoy impugnó ese texto ante el Tribunal Constitucional y este lo anuló, señalando

Artur Mas (primero por la derecha), consejeros del Govern y diputados de Junts pel Sí aplauden la resolución de ruptura aprobada por el Parlamento de Cataluña el 9 de noviembre de 2015. / MASSIMILIANO MINOCRI

Mas: "Si no puede hacerse de acuerdo con las leyes, se hará en cualquier caso"

El Gobierno de Rajoy 'consintió' el 9-N en el último momento

do que la soberanía es de todo el pueblo español, no de una parte.

Pero, apoyándose en esa resolución e ignorando al tribunal, los partidos independentistas —para esa fecha Convergència ya lo era, tanto como siempre lo habían sido ERC y la CUP— emplearon los meses siguientes en anunciar que de una u otra forma el referéndum se haría. Crearon la Comisión del Derecho a Decidir, reservaron dinero en los presupuestos... Y en diciembre de ese año, en un acto solemne, anunciaron la fecha: 9 de noviembre de 2014. Rajoy respondió: "Garantizo que ese referéndum no se va a celebrar. Es inconstitucional".

3. La consulta del 9-N. El referéndum se celebró, aunque con otro nombre. Mas lo convocó dos veces: primero lo llamó

"consulta sobre el futuro de Cataluña", y firmó el decreto de convocatoria de su puño y letra. Al ordenar su suspensión el Constitucional, Mas rebautizó el referéndum como "proceso participativo" y ya no firmó ningún decreto: se limitó a anunciarlo en rueda de prensa, sin papeles que impugnar. Aun así el Constitucional volvió a suspenderlo. La Generalitat siguió adelante, alegando que la consulta había quedado en su fase final en manos de voluntarios, aunque todo lo fundamental estaba ya hecho: la campaña publicitaria, la compra de urnas y papeletas, las indicaciones para abrir los colegios...

El Gobierno del PP aseguró hasta tres días antes de la jornada de votación que esa consulta no se celebraría. Dirigentes del PP y del PSOE sostenían en priva-

LA METAMORFOSIS DEL TABLERO POLÍTICO

PARTIT DEMÒCRATA CATALÀ (PDeCAT)

La conversión al secesionismo y la desaparición de Unió

EL PAÍS, Barcelona
El soberanismo ha cambiado de arriba abajo el arco parlamentario catalán, empezando por Convergència i Unió, la histórica coalición que gobernó Cataluña 28 años desde la recuperación de la democracia. Ni existe ya la coalición ni ninguno de sus socios: Unió se ha disuelto y Convergència se ha convertido en el Par-

tit Demòcrata Europeu Català (PDeCAT), intentando reconstruirse bajo las cenizas del pujolismo y el lastre de su corrupción.

La antigua Convergència ha abandonado el nacionalismo para abrazar el independentismo en tiempo récord. La mitad de los afiliados de Unió militan en otra formación: Demòcrates de Catalunya.

ESQUERRA REPUBLICANA (ERC)

El imparable ascenso a la cumbre de Oriol Junqueras

EL PAÍS, Barcelona
Condenada durante años a vivir bajo la sombra de Convergència, ERC, el partido referente de los independentistas, sabe que está a un paso de convertirse en primera fuerza catalana. Todos los sondeos pronostican que ahora vencería en las elecciones de forma holgada. Su principal tarjeta de presentación es que

siempre apostó por la independencia y que no tiene manchas de corrupción, a diferencia del PDeCAT.

Ese ascenso ha llegado acompañado de una moderación en las formas que le ha dado centralidad política, hasta el punto de que sectores del Gobierno de Mariano Rajoy priorizan tratar con Oriol Junqueras antes que con Puigdemont.

PARTIT DELS SOCIALISTES (PSC)

Del 'derecho a decidir' a la renuncia a la consulta

EL PAÍS, Barcelona
El Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC), partido hermano del PSOE, propugna hoy una reforma federal de la Constitución que contemple la plurinacionalidad del Estado y que sea votada por todos los españoles. Pero hasta llegar a ese punto los socialistas de Cataluña han recorrido un tortuoso camino:

primero defendieron el *derecho a decidir* de los catalanes y después renunciaron a la consulta, que desapareció del programa electoral en 2015.

Esa postura les costó una escisión del sector catalanista, que se ha dispersado en partidos como MES, o militantes que han optado por mantenerse como independientes.

10 Junio, 2017

El colchón de la calle, el cerco de la corrupción

El independentismo catalán sitúa en la sentencia del Tribunal Constitucional que recortó en julio de 2010 el Estatuto de Autonomía el punto de inflexión que disparó la indignación de gran parte de la sociedad catalana. Esa sentencia dio lugar a una enorme manifestación convocada por el Govern del socialista José Montilla

aquel verano (más de 400.000 personas). Después, a la Diada del 11 de septiembre —la marcha de referencia de los independentistas— acudieron unas 9.000 personas. Y a la del año siguiente, unas 10.000.

El ciclo de las Diadas multitudinarias, con cientos de miles de personas, comenzó en 2012 bajo

el lema *Cataluña, nuevo Estado de Europa* y reclamando un nuevo sistema de financiación, el *pacto fiscal*. En 2013 y 2014 siguieron siendo masivas, ya con la consulta de secesión como bandera, organizadas por las entidades Asamblea Nacional Catalana y Òmnium y en paralelo al plan trazado por la Generalitat y la mayoría del Parlament. La Diada de 2015 y la de 2016 mantuvieron el respaldo al proyecto independentista.

Ese apoyo de cientos de miles de catalanes en la calle, en una

región con 7,5 millones de habitantes, ha sido el gran colchón para la Generalitat y el partido que la preside: Convergència (CDC, ahora PDeCAT). La cruz ha sido la lista de casos de corrupción que han salpicado al partido en estos años: desde 2011 se han instruido el *caso Palau* y el *caso 3%* (ambos apuntan a la financiación ilegal de CDC), toda la familia Pujol ha sido imputada por blanqueo, el *expresident* Pujol ha confesado una fortuna sin declarar en el extranjero y las sedes de CDC han sido embargadas.

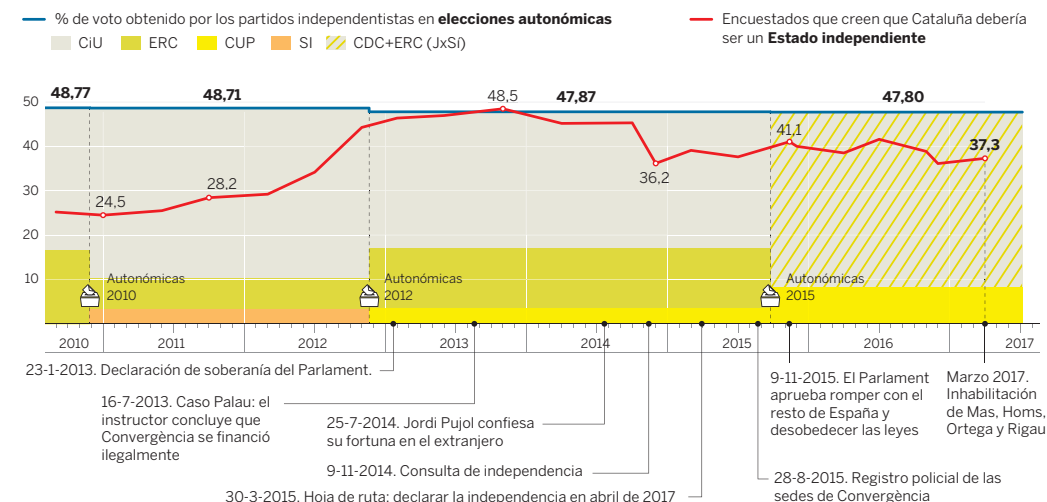
para sacar adelante la independencia de Cataluña". Rajoy comparó al día siguiente: tras señalar que la independencia, además de ser ilegal, no tenía "el apoyo de la mayoría de la sociedad catalana", ofreció a la Generalitat "diálogo y lealtad institucional".

5. Desobediencia en cascada. A partir de ese 27-S de 2015, todo se acelera. El 9 de noviembre, el Parlamento catalán aprueba la resolución que pretende ser definitiva: un texto que declara el "inicio del proceso de creación del Estado catalán independiente", insta a desobedecer al resto de instituciones españolas (empezando por el Tribunal Constitucional) y conmina a la Generalitat a cumplir solo las leyes emanadas de la Cámara regional. El Gobierno de Rajoy también cambia el paso: aprueba en solitario una reforma legal muy controvertida que da al Constitucional poder para inhabilitar a cargos públicos. Mientras, el tribunal advierte al Parlament y a su presidenta, Carme Forcadell, de que cualquier iniciativa vinculada a la resolución de noviembre es ilegal, y avisa de consecuencias penales.

Forcadell, los diputados independentistas y el Govern —ya presidido por Carles Puigdemont, tras forzar la CUP la renuncia de Mas— ignoran esas advertencias: el Parlament aprueba resoluciones referidas a un nuevo referéndum, al "proceso constituyente", a las tres "leyes de ruptura" para una Cataluña independiente... Llegan en 2016 las querrelas de la fiscalía contra Forcadell y otros miembros de la Mesa; y las notificaciones al Govern recordándole que debe acatar las sentencias. Al mismo tiempo se produce el juicio a Mas y tres exconsejeros por la consulta del 9-N. Los cuatro son condenados a inhabilitación por desobediencia. Afirman: "Lo volveríamos a hacer".

En marzo de este año, el Parlament destina una partida presupuestaria para el referéndum, a pesar de los avisos de los letrados de la Cámara. Y los partidos independentistas impulsan un nuevo reglamento para aprobar, si llega el momento, una Ley de Transitoriedad Jurídica que active la ruptura en 24 horas y sin debate parlamentario. Desde ayer hay un nuevo horizonte: otro referéndum de independencia, el 1 de octubre, que esta vez, según pretende la Generalitat, si sería vinculante. El Gobierno de Rajoy asegura que "no se celebrará". El envite se ha convertido en órdago.

Evolución del independentismo en Cataluña

Fuente: Generalitat de Catalunya, Centre d'Estudis d'Opinió y elaboración propia.

EL PAÍS

do que estaban convencidos de que Mas no cruzaría el rubicón de saltarse la ley y desafiar a los tribunales de forma tan expresa. Pero el jueves anterior a la consulta, cuando ya parecía evidente que Mas sí iba a cruzar esa línea, el ministro de Justicia, Rafael Catalá, compareció para deslizar que el Gobierno no intervendría para evitar la votación, siempre y cuando esta fuese un mero ejercicio ciudadano de "libertad de expresión" y no hubiera una participación directa de la Generalitat.

Así que la consulta se celebró. Votaron 2,3 millones de personas (un tercio de los que tenían derecho a voto), ganó el *sí* a la independencia con un 80,7%. Casi tres años más tarde, en este 2017, los tribunales dictaminarían que aquella consulta estuvo siempre en manos de la Generali-

tat, que la cesión a los voluntarios fue una mascarada.

4. El 'plebiscito'. Como el propio Govern había restado carácter vinculante al 9-N, lo siguiente que hizo fue volver a adelantar las elecciones autonómicas a mitad de legislatura, poniéndoles esta vez el apelido de "plebiscitarias": Mas anunció en enero de 2015 unos comicios que se celebrarían nueve meses más tarde, el 27 de septiembre —de modo que no se habló prácticamente de otra cosa en todo el año—. Y adelantó que interpretaría el resultado como un *sí* o un *no* a la independencia. Para enfatizar esa opción, Convergència y ERC concurrirían por primera vez juntos en una lista única, Junts pel Sí, y centrarían la campaña —de nuevo— en la aspiración soberanista.

Junqueras consideró "suficiente" para declarar la secesión el 47,8% de los votos

En noviembre de 2015 el Parlament instó a desobedecer al Constitucional

"Estamos actuando en legítima defensa ante el ataque sistemático del Gobierno y muchos poderes del Estado", dijo el *president*, después de pactar con Oriol Junqueras, líder de ERC, una hoja de ruta que implicaba declarar la secesión en 18 meses si ganaban el 27-S. Ese salto sin red de Convergència dejó otro daño colateral: la ruptura de la histórica alianza democristiana CiU.

El independentismo ganó las elecciones pero perdió el "plebiscito": Junts pel Sí y la CUP sumaron el 47,8% de los votos, aunque —en aplicación de la ley electoral— se hicieron con la mayoría absoluta de escaños. A eso se agarraron para no ceder. "Hemos ganado. Esto nos da legitimidad para sacar adelante este proyecto", dijo Mas esa noche. Y Junqueras: "Tenemos una mayoría más que suficiente

CIUDADANOS

Líder de la oposición frente al Gobierno más soberanista

EL PAÍS, **Barcelona** Ciudadanos nació como respuesta a la hegemonía del nacionalismo catalán y denunciando el modelo lingüístico de la Generalitat. En sus primeras elecciones, en 2006, logró un apoyo minoritario, pero creció hasta convertirse en la principal fuerza de la oposición en las elecciones de 2015. La formación se hizo

fuerte en el área metropolitana de Barcelona —apenas tiene apoyos en el interior de Cataluña—, donde se vio favorecida por el carácter plebiscitario de aquella convocatoria.

Convenció al electorado antiindependentista y arrebató votos al PSC y el PP, algo que no le funcionó tan bien en las generales cuando dio el salto nacional.

PARTIDO POPULAR

El triunfo del ala dura tras rechazar Génova la moderación

EL PAÍS, **Barcelona** El Partido Popular ha sido incapaz de dar con la fórmula adecuada para triunfar en Cataluña, si bien en determinadas épocas fue un aliado parlamentario de CiU. José María Aznar trató de ofrecer una imagen más amable del partido con el fichaje de Josep Piqué pero el exministro abandonó el cargo hastia-

do de la posición del ala dura del partido.

Después, Alicia Sánchez-Camacho intentó impulsar una propuesta de modelo de financiación singular para Cataluña, que fue desechada por Génova. Camacho, relevada por Xavier García Albiol, que representa ahora la línea dura, fue la primera en vaticinar el "choque de trenes".

CUP

Una fuerza antisistema que pasó a condicionarlo todo

EL PAÍS, **Barcelona** En apenas cinco años, la CUP ha pasado de ser un partido con presencia únicamente en Ayuntamiento a contar con 10 diputados en el Parlament y forzar el retiro de Artur Mas o condicionar la acción del Gobierno catalán sobre el proceso independentista. Ajenos a las amenazas de las encuestas, la izquier-

da anticapitalista ha mantenido invariable su discurso sobre el proceso independentista. Formada por una amalgama de grupos anticapitalistas de la izquierda anticapitalista e independentista, ha sufrido tensiones internas cuando tenía que decidirse entre defender unos Presupuestos acordes a sus ideales o asegurar el referéndum.

En la recta final del Juicio del Palau hoy declaraban las defensas de los empresarios acusados de emitir facturas falsas y los ex asesores fiscales de la institución que pedían la absolución de sus

En la recta final del Juicio del Palau hoy declaraban las defensas de los empresarios acusados de emitir facturas falsas y los ex asesores fiscales de la institución que pedían la absolución de sus representados alegando dilaciones indebidas, falta de pruebas y presunción de delitos. Decl.

En el juicio por el caso Palau las defensas de los empresarios acusados de emitir facturas falsas y los exasesores fiscales de la entidad piden la absolución de sus representados.

En el juicio por el caso Palau las defensas de los empresarios acusados de emitir facturas falsas y los exasesores fiscales de la entidad piden la absolución de sus representados. Decl. abogados.

El abogado de Ferrovial expuso ayer su informe en el "caso Palau", en el que negó que las donaciones de la empresa fueran destinadas a la financiación irregular de CDC confesada por Millet y Montull.

El abogado de Ferrovial expuso ayer su informe en el "caso Palau", en el que negó que las donaciones de la empresa fueran destinadas a la financiación irregular de CDC confesada por Millet y Montull. Decl. abogado de Ferrovial.

El abogado de Ferrovial Cristóbal Martell presentó ayer su informe final en el "caso Palau", en el que cuestiona las confesiones de Millet y Montull y señaló que no incriminan a la empresa.

El abogado de Ferrovial Cristóbal Martell presentó ayer su informe final en el "caso Palau", en el que cuestiona las confesiones de Millet y Montull y señaló que no incriminan a la empresa. Decl. Cristóbal Martell.

El abogado de los exdirectivos de Ferrovial juzgados por el caso Palau rechazan la acusación de tráfico de influencias que pesa sobre sus clientes.

El abogado de los exdirectivos de Ferrovial juzgados por el caso Palau rechazan la acusación de tráfico de influencias que pesa sobre sus clientes. Decl. Cristóbal Martell.

La defensa de los exdirectivos de Ferrovial juzgados por el caso Palau defienden la legalidad de los convenios de la constructora con el Palau de la Música y niegan que sirvieran para desviar dinero

....

La defensa de los exdirectivos de Ferrovial juzgados por el caso Palau defienden la legalidad de los convenios de la constructora con el Palau de la Música y niegan que sirvieran para desviar dinero a CDC. Decl. Cristóbal Martell.

La defensa del Ferrovial ha presentado hoy sus conclusiones en el juicio por el caso Palau y no niega que Felix Millet pudiera haber financiado a CDC a espaldas de la constructora.

La defensa del Ferrovial ha presentado hoy sus conclusiones en el juicio por el caso Palau y no niega que Felix Millet pudiera haber financiado a CDC a espaldas de la constructora. Decl. Cristóbal Martell, abogado Ferrovial.

En el juicio del caso Palau, las defensas de Ferrovial han negado haber hecho ningún pago a CDC.

En el juicio del caso Palau, las defensas de Ferrovial han negado haber hecho ningún pago a CDC. Aseguran que el dinero pagado al Palau de la Música era solo para patrocinios culturales y nunca comisiones camufladas al partido y han recriminado a las acusaciones que no hayan investigado si las adjudicaciones de obra pública se hicieron correctamente. Decl. abogados de los exdirectivos de Ferrovial Pedro Buenaventura y Juan Elizaga.

9 Junio, 2017

Ya no hay presos

Barcelona EFE

La cárcel Modelo de Barcelona cerró ayer sus puertas poniendo así punto y final a los 113 años de historia de un centro por el que han pasado personalidades catalanas del último siglo y tras diversos anuncios de cierre por parte de las administraciones en las últimas décadas.

Los 24 presos que pasaron la última noche en el centro fueron trasladados en furgones policiales a lo largo de la mañana de ayer a las

prisiones Brians 1 y 2 y al centro de Mas d'Enric, ante la mirada de una cincuentena de vecinos concentrados delante de la Modelo para despedir la cárcel más antigua de Catalunya.

Pocos minutos después de haber partido el último autocar con presos hacia otros centros, el director general de los Mossos, Albert Batlle, y el director general de Servicios Penitenciarios, Armand Calderó, firmaron el cese de la vigilancia de la mítica cárcel, lo que, en la práctica, significó poner el punto y final

a los 113 años de historia de la Modelo.

El conseller de Justicia, Carles Mundó, quiso estar presente en el acto de cierre de la prisión y visitó una de las galerías ya vacías, así como uno de los patios interiores que albergaba una pista de baloncesto para los reclusos, mientras algunos de los trabajadores lloraban emocionados.

Acto seguido, el conseller protagonizó una rueda de prensa entre las celdas del centro que aún conservaban objetos personales de los

últimos reclusos como zapatos, revistas o frascos de jabón.

Ante los periodistas, Mundó agradeció el "esfuerzo y comprensión" de los trabajadores penitenciarios, los familiares de los reclusos y las instituciones, que han hecho posible la clausura de una prisión que "todos sabíamos que debía cerrar más pronto que tarde", dijo.

Asimismo, anunció que la ciudadanía tendrá la oportunidad de visitar las instalaciones de la Modelo del 3 de julio a 26 de noviembre,

puesto que el edificio albergará una exposición para rendir homenaje a la historia del centro, muy vinculada a la historia reciente de Catalunya.

Y es que por la Modelo han pasado personalidades catalanas del último siglo como el pedagogo Francesc Farrer i Guàrdia, condenado por los hechos de la Semana Trágica de 1909, o el expresidente de la Generalitat Lluís Companys, que fue encerrado en 1930 por participar en manifestaciones antes de ser presidente.

CONSULTA CIUDADANA

Durante el franquismo, estuvieron recluidos en la histórica prisión el también expresidente de la Generalitat Jordi Pujol, por los sucesos del Palau de la Música del año 1960, y el militante anarquista Salvador Puig Antich, que fue el último ejecutado por garrote vil durante la dictadura.

En diciembre, la Generalitat entregará las llaves de las instalaciones al Ayuntamiento de Barcelona, que prevé convocar una consulta ciudadana para decidir el futuro uso del emplazamiento y los equipamientos municipales que deben sustituir a la prisión.

La cárcel Modelo albergaba a un total de 929 internos cuando la Generalitat inició en febrero pasado el proceso para vaciarla y cerrarla, aunque en años precedentes llegó a acoger a hasta dos mil internos de forma sostenida, pese a que su capacidad es de 790 personas. ▀

PALAU

Ferrovial es desmarca dels pagaments a CDC

| BARCELONA | Els exdirectius de Ferrovial jutjats per les suposades *mordidas* a CDC a través del Palau de la Música van al·legar ahir que els convenis amb la institució cultural no eren simulats ni van servir per alterar concursos públics, i es van desmarcar de l'ús que després va fer dels diners Millet. Les defenses dels exdirectius demanen la seua absolució. S'enfronten a cinc anys de presó.

**El abogado de Ferrovial asegura que las
adjudicaciones de obra pública que consiguió la
constructora fueron legales y que CDC pedía dinero
al Palau de la Música sin que Ferrovial estuviera al**

....

El abogado de Ferrovial asegura que las adjudicaciones de obra pública que consiguió la constructora fueron legales y que CDC pedía dinero al Palau de la Música sin que Ferrovial estuviera al corriente. Decl. Cristóbal Martell.